

Česká republika 3. září 2010

STÍŽNOST

Proti usnesení Ústavního soudu České republiky
ze dne **24. 2. 2010 sp. zn.: IV.ÚS 3099/09**
předkládaná podle článku 34 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále
jen „*Úmluva*“) a čl. 45 a 47 Jednacího řádu Evropského soudu pro lidská práva (dále jen
„*ESLP*“).

stěžovatelka žádá podle čl. 39 o předběžná opatření,
podle čl. 40 naléhavé sdělení o podané stížnosti,
podle čl. 41 o přednostním projednání stížnosti Jednacího řádu ESLP

I. STRANY

A. stěžovatelka

stěžovatelka

1. Příjmení: **Štrbíková**
2. Jméno: **Květuše**
3. Pohlaví: žena
4. Státní příslušnost: občanka České republiky
5. Povolání: důchodkyně
6. Datum a místo narození: 10. 10. 1939, Brtnice, okres Jihlava
7. Trvalé bydliště: Domov důchodců v Roudnici nad Labem
Sáмова 2481
413 01 Roudnice nad Labem
Česká republika
8. Telefonní čísla: +420 737 664 957
9. Současná adresa: viz bod 7
10. Příjmení a jméno zástupce: **Krejza Jiří**, narozen 27. 5. 1971
11. Povolání zástupce: kadeřník
12. Adresa zástupce: ul. Dr. Slavíka 1515
413 01 Roudnice nad Labem
Česká republika
13. Tel. Číslo: +420 416 815 911, E - mail: krejzaj@volny.cz

B. VYSOKÁ SMLUVNÍ STRANA

14. **Česká republika**

II. SKUTKOVÉ OKOLNOSTI PŘÍPADU

1. Stěžovatelka je občanem města Roudnice nad Labem, Ústeckého kraje v České republice a tvrdí, že pravomocným usnesením Ústavního soudu České republiky ze dne 24. 2. 2010 sp. zn.: IV.ÚS 3099/09 (dále jen „*napadené usnesení*“) jsou porušena základní lidská práva stěžovatelky.

2. Napadeným usnesením Ústavního soudu České republiky ze dne 24. 2. 2010 sp. zn.: IV.ÚS 3099/09 došlo k porušení čl. 4 odst. 2, 3, Zákaz otroctví a nucené práce, čl. 6 právo na spravedlivý proces, čl. 6 odst. 3 písm. c) právo na spravedlivý proces, každý má právo se obhajovat sám nebo za pomoci obhájce, čl. 13 právo na účinné opravné prostředky, čl. 14 zákaz diskriminace, čl. 17 zákaz zneužití práv Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „*Úmluva*“) a porušení vnitrostátního právního předpisu čl. 37 odst. 2 usnesení č. 2/1993 sb., Listiny základních práv a svobod jako součásti ústavního pořádku (dále jen „*Listina*“). Stěžovatelka dále napadá ustanovení § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, které porušuje čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod „*Každý má právo na právní pomoc v řízení před soudy, jinými státními orgány či orgány veřejné správy, a to od počátku řízení*“ stěžovatelka tedy má právo na právní pomoc nikoliv povinnost využít placené právní pomoci advokáta. Zlovolně je stěžovatelce nařizována povinnost využít právní pomoci právě protiústavním a v rozporu s Úmluvou nezákonným ustanovením § 30 o Ústavním soudu.

3. Zachování lhůty pro podání stížnosti

Napadené usnesení bylo doručeno stěžovatelce dne 10. 3. 2010. Stěžovatelka je přesvědčena, že šestiměsíční lhůta k podání této stížnosti je v jeho případě zachována.

4. Stěžovatelka navrhuje, aby ESLP vydal po provedeném řízení tento

R o z s u d e k

napadené usnesení Ústavního soudu České republiky ze dne 24. 2. 2010 sp. zn.: IV.ÚS 3099/09 je v rozporu s Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod.

ODŮVODNĚNÍ

5. Stěžovatelka podala doporučenou poštou Ústavnímu soudu České republiky ústavní stížnost ze dne 26. 11. 2009, které Ústavní soud ČR přidělil spisovou značku IV.ÚS 3099/09.

6. Ústavní stížností brojila stěžovatelka:

- **proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne ze dne 18. 8. 2009 sp.zn. 9Co 789/2008-168**

7. Důkaz:

1 - napadené usnesení Ústavního soudu České republiky ze dne 24. 2. 2010 sp. zn.: IV.ÚS 3099/09

2 - ústavní stížnost ze dne 26. 11. 2009

8. Vláda České republiky od doby Sametové revoluce v roce 1999 do současnosti, tedy za dobu 20ti let, svým špatným řízením státu zavinila obrovskou zadluženost České republiky. Po pádu totalitního komunistického režimu neměla Česká republika žádný dluh. Vláda České republiky nechce přiznat, že zadluženost republiky zavinila ona a tak veřejně do médií prohlašuje, že za to můžou občané České republiky, protože si žili nad poměry a peníze projedli, což je lživé tvrzení. V České republice chybí peníze na zdravotnictví, na provozování sociálních zařízení, na důchody důchodcům, na opravy silnic prostě na všechno. Vláda tedy začala tvrdit, že na zdravotnictví chybí peníze, protože občané zdravotnictví zneužívají, na provozování sociálních zařízení chybí peníze, protože senioři odmítají prodat svůj majetek, aby za peníze z majetku mohli být v zařízení sociální péče, nebo že se o ně nechtějí starat jejich děti, na důchody nejsou peníze, protože je důchodců moc a pracující na důchodce nevydělají, silnice jsou ve špatném stavu, protože nákladní auta jezdí v České republice enormně přetížená apod. Tyto argumentace Vlády České republiky a politiků jsou lživé. Například jen dálnice jsou dvakrát dražší než v Rakousku a Německu, přitom je pracovní síla a jiné vstupy do výroby v České republice levnější atd.

9. **Vláda České republiky vymyslela systém masového porušování lidských práv páchaných na seniorech v České republice.** Tento systém má ušetřit státní peníze, kterými musí stát dotovat ústavy a zařízení sociální péče jako jsou domovy důchodců, domy s pečovatelskou službou apod. Senior je **chráněn** a zároveň i povinen platit podle vyhlášky č.82/1993 Sb., o úhradách za pobyt v zařízeních sociální péče a podle vyhlášky č.83/1993 Sb. o stravování v zařízeních sociální péče. Částka, kterou má podle zákona zaplatit senior měsíčně za pobyt v domově důchodců, je přibližně 40% nákladů na pobyt. Stát přes Ministerstvo práce a sociálních věcí poskytuje domovům důchodců nenárokovou dotaci, která činí tedy přibližně dalších 40% nákladů, zbývajících 20% má povinnost uhradit provozovatel zařízení sociální péče, zpravidla jsou provozovateli kraje nebo města.

10. **Systém masového porušování lidských práv páchaných na seniorech v České republice** spočívá na jednoduchém okrádání seniorů v podobě povinného zaplacení daru - vstupního poplatku nejlépe v hotovosti před přijetím do zařízení sociální péče. Protože kritériem přijetí do zařízení sociální péče nesmí být žádný vstupní poplatek ani podmínka finanční je seniorům nařízeno zaplatit dar, který je právně dobrovolný a tudíž nenapadnutelný. V tomto případě, ale nejde o dobrovolnost, ale povinnost, která odporuje ustanovení § 75 vyhlášky MPSV č. 182/1991 Sb. Podle vyhlášky MPSV č. 182/1991 Sb., kterou se provádí zákon o sociálním zabezpečení, kde podle § 75 se do ústavů přijímají občané, **kteří potřebují vzhledem ke svým sociálním poměrům a zdravotního stavu ústavní sociální péči.** Vynuceným darem – vstupním poplatkem jsou přijímáni jen senioři bohatí a třeba i zdraví, **takže ten kdo potřebuje sociální a zdravotní péči je diskriminován a nemá naději na přijetí** jestli bude chudý anebo nebude chtít zaplatit nezákonný povinný dar.

11. Tento nezákonný stav začali praktikovat po celé České republice kraje a města, která zřizovala a provozovala ústavy sociální péče. Podmínka přijetí do ústavu sociální péče povinně uhradit dar – vstupní poplatek nikde nebyla vyhlášena v papírové podobě, ale pouze ústně a každý kdo zaplatil musel podepsat darovací smlouvu. Podmínku povinného zaplacení vstupního poplatku – daru města a kraje sdělovali seniorům ústně, aby nebyl doklad o této nezákonné podmínce. Senioři se tak mylně domnívali a stále domnívají, že to tak musí být, když to tvrdí starostové, ředitelé ústavů sociální péče, vedoucí odboru sociálního na úřadech, zastupitelé, radní a další. Výsledkem je, že senioři nehradí asi 40% nákladů jak je stanovené zákonem, ale daleko víc, o to menší částkou stát přispívá na provoz ústavů sociální péče. Zástupce stěžovatelky zjistil, nebo se mu samo ozvalo několik seniorů, že se tento **Systém masového porušování lidských práv**

páchaných na seniorech v České republice praktikoval nebo stále praktikuje ve městech a krajích po celé České republice, přitom starostové, zastupitelé těchto měst ani vedoucí odboru sociálního na městských úřadech a další úředníci se neznají a proto se nemohli dohodnout na **takovém identicky stejném systému vydírání seniorů**. Tento zločinný systém se praktikuje také v nemocnicích.

12. Město Roudnice nad Labem se spádovou oblastí cca 30 tisíc obyvatel celého Podřipského regionu postavilo domov důchodců ze státní dotace 144,715 mil. Kč. Podmínkou státní dotace bylo, že město Roudnice nad Labem ke státní dotaci přispěje částkou 5,385 mil. Kč celkem stál domov důchodců 150,1 mil. Kč. Pověřený Městský úřad v Roudnici nad Labem zajišťuje výkon státní správy na úseku sociální péče ve 28 obcích. Domov důchodců byl slavnostně otevřen 1. 10. 2003. Domov důchodců zřizuje město Roudnice nad Labem a provozovalo ho do asi roku 2005 prostřednictvím „Podřipské nemocnice s poliklinikou, příspěvková organizace“ (dále jen „**PNsP p.o.**“). V Roudnici nad Labem je ještě jedna organizace podobného názvu a to soukromá „Podřipská nemocnice s poliklinikou společnost s ručením omezeným“ (dále jen „**PNsP s.r.o.**“) jejíž vlastníky je z ½ ing. Josef Kohout a z ½ primář MUDr. Josef Krajník. MUDr. Josef Krajník byl v tu dobu zastupitel a radní. PNsP p.o. a PNsP s.r.o. jsou dvě nezávislé organizace, které sídlili v té době asi do roku 2005 na stejné adrese Alej 17. Listopadu 1101, 413 01 Roudnice nad Labem.

13. Podřipské nemocnice s poliklinikou, příspěvková organizace sídlící na adrese Alej 17. Listopadu 1101, 413 01 Roudnice nad Labem IČO 00828998 byla asi roku 2005 přejmenována na Domov důchodců v Roudnici nad Labem, příspěvková organizace, Sámova 2481, 413 01 Roudnice nad Labem, zastoupený ředitelem Václavem Svobodou, IČO 00828998.

14. Domov důchodců provozovalo město svou PNsP p.o. a o jeho provozu rozhodovalo Zastupitelstvo města Roudnice nad Labem. Zastupitelstvo rozhodlo, že městská PNsP p.o. nakupovala veškeré služby od soukromé PNsP s.r.o. a dále zastupitelstvo rozhodlo, že soukromá PNsP s.r.o. bude vést účetnictví městské PNsP p.o. Zastupitelé rozhodli o podmínce přijetí do domova zaplacení daru - vstupního poplatku 55.500,- Kč a měsíčně poplatků za pobyt a stravu 8.000,- Kč. Obě tyto částky jsou protizákonné.

15. Zastupitelstvo rozhodlo, že ředitelem městské PNsP p.o. bude Ing. Josef Kohout, který byl také ředitelem své soukromé PNsP s.r.o. Ředitel městské PNsP p.o. ing. Josef Kohout vedl a dohlížel na stavbu domova důchodců. V zastupitelstvu a radě města seděl také primář MUDr. Josef Krajník, kterému patří z ½ PNsP s.r.o. V létě 2003 ing. Josef Kohout zastupitelstvu sdělil, že se ztratilo nebo chybí na dostavbu a dovybavení domova důchodců 7.260.000,-Kč. Zastupitelé rozhodli, že bez těchto peněz nelze domov důchodců zprovoznit a tak rozhodli, že ztracené peníze uhradí budoucí klienti domova důchodců. Zastupitelé města Roudnice nad Labem ztracenou částku 7.260.000,-Kč vydělili počtem lůžek 132 v domově důchodců a výsledkem bylo, že každý senior musí povinně platit dar - vstupní poplatek ve výši 55.000,- Kč, později z neznámých důvodů Zastupitelstvo města Roudnice nad Labem dar - vstupní poplatek zvýšilo o 500,- Kč, takže výsledný povinný dar je **55.500,- Kč**.

16. O povinnosti platit **vstupní poplatek do domova důchodců 55.500,- Kč** byli všichni občané informováni na veřejných zasedání Zastupitelstva města Roudnice n.L., zejména na veřejném zasedání Zastupitelstva města Roudnice dne 22.9.2003 se občané ptali proč se platí **vstupní poplatek do domova 50.500,- Kč**. Na otázku odpověděl zastupitel a radní primář MUDr. Josef Krajník spoluvlastník Podřipské nemocnice s poliklinikou společnost s ručením omezeným, který řekl:

„Už jsme si to tu několikrát řekli, v současné době se otevírá Domov důchodců v Praze

v Kobylisích, kde vstupní poplatek je 110.000,- Kč, není to nic mimořádného. Bohužel Domov důchodců v Roudnici nad Labem bez tohoto vstupního poplatku 55.500,-Kč není možné zprovoznit, chybí tam některé základní věci, které nebyly součástí projektu, to už se teď ovlivnit nedá. Jediná možnost je to tímto způsobem vyřešit. Mluvíme tady o tom už asi po čtvrté nebo po páté“.

17. Zastupitel a radní primář MUDr. Josef Krajník občany a zastupitele úmyslně podvedl, když říkal nepravdu (dále jen lež), protože v Praze v Kobylisích je jen jeden Domov důchodců a to v ulici Mirovická č.19. Zástupce stěžovatelky Jiří Krejza mladší navštívil tento domov důchodců dne 11.11.2003 a má písemně potvrzeno od ředitelky domova důchodců v Kobylisích PhDr. Jany Torové, že domov důchodců neotevřel, že je provozován od roku 1959 a žádné **vstupní poplatky nejsou oprávněni** od klientů vyžadovat. Měsíčně dvoulůžkový pokoj stál v té době za pobyt a stravu 5.280 ,- Kč a ne 8.000,-Kč jako v Domově důchodců v Roudnici n.L. Telefon je 28 46 817 31.

18. Domov důchodců v Kobylisích je v provozu od roku 1959 a je vybavený, takže úmyslně zastupitel a radní primář MUDr. Josef Krajník občanům lhal, aby zamaskoval, že se v Roudnici ztratila někde nebo zapoměla státní dotace 7.260.000,- Kč a proto ji musí zaplatit důchodci.

19. Také ředitel Domova důchodců v Roudnici n.L. pan Václav Svoboda na podzim roku 2003 na veřejném zasedání Zastupitelstva města Roudnice n.L. objasnil zastupitelům a občanům proč se musí platit **vstupní poplatek 55.500,- Kč** a zastupitelé s tím souhlasili.

20. V roudnické televizi v lednu roku 2004 v pořadu „Co vás zajímá“ vystupuje pan Václav Svoboda, který je ředitelem Domova důchodců v Roudnici nad Labem, se Svobodou v pořadu vystupuje radní spoludávatel soukromé Podřipské nemocnice s poliklinikou společnost s ručením omezeným MUDr. Josef Krajník. Radní Krajník v pořadu zastupuje radnici města Roudnice n. L. a s panem Svobodou objasňují výši poplatků v domově. Oba pánové tvrdí, že měsíčně klient v domově platí 8.000,-Kč a při přijetí do domova musí zaplatit částku 55.500,-Kč. Radní Krajník říká, „*dohodli jsme se v radě a zastupitelstvo to odhlasovalo, že město 7.260.000,-Kč na dotaci nemá, z důvodů, že to nebudou jen klienti z Roudnice, ale že to budou i jiní klienti a, že si myslíme, tak jako v ostatním civilizovaném světě, že se klient musí podílet na platbách v domově, to je ta částka 55.500,- Kč. Nazývá se sponzorský dar, protože naše legislativa jinou možnost plateb neumožňuje“.* Dále pan Krajník říká „*těch osm tisíc měsíčně je doplatek na skutečnou cenu lůžka, když od toho odečteme státní a krajskou a ostatní dotaci“.* Klienti domova tedy musí platit **sponzorským darem částku 55.500,-Kč** a **musí darem** zaplatit měsíčně částku, která dorovná měsíční osmitisícový poplatek za pobyt v domově, jak vysvětlují pan Krajník s panem Svobodou. Jenomže nařizovat někomu platit dar je protizákonné.

21. Před otevřením Domova důchodců v Roudnici nad Labem všechny žadatele o přijetí do domova důchodců zapsané v pořadníku žadatelů informovala každého písemně dopisem ze dne 11. 7. 2003 o povinnosti před přijetím zaplatit vstupní poplatek ve výši 55.500,-Kč Bc. Monika Legnerová, vedoucí odboru sociálních věcí a zdravotnictví na městském úřadu v Roudnici nad Labem.

22. Zastupitelstvo města Roudnice nad Labem rozhodlo také, že senior který žije v bytě města Roudnice nad Labem a při přijetí do domova důchodců vrátí městský byt nebude platit povinný dar 55.500,-Kč, ostatní senioři platit povinný dar 55.500,-Kč museli. Dále Zastupitelstvo města Roudnice nad Labem rozhodlo, že senior z města Roudnice nad Labem dostane od města Roudnice nad Labem 10.000,- Kč příspěvek na vstupní poplatek - dar. Takže stěžovatelka, která byla z Prahy

nedostala od města Roudnice nad Labem 10.000,- Kč příspěvek na vstupní poplatek - dar, ale například její soused Michal Krajč, paní Marie Krejzová obyvatelé města Roudnice nad Labem dostali od města Roudnice nad Labem platební poukaz ve výši 10.000,- Kč. V tomto jednání kdy jsou zvýhodnění senioři žijící v bytě města Roudnice nad Labem jsou zvýhodnění oproti stěžovatelce z Prahy. Dále jsou zvýhodnění senioři s trvalým bydlištěm v Roudnice nad Labem oproti stěžovatelce z Prahy.

23. Zastupitelstvo města Roudnice nad Labem se usneslo, že senior, který městu

24. Rada města Roudnice nad Labem se usnesla nad ceníkem Domova důchodců v Roudnici nad Labem a Zastupitelstvo města jej schválilo.

25. Ceník Domova důchodců v Roudnici nad Labem pro **rok 2003** schválený usnesením č. 706/2003

Podle vybavenosti pokoje cena za jeden měsíc

Dvoulůžkový pokoj bez WC a bez balkonu	5850,-Kč
Dvoulůžkový pokoj s WC a balkonem	6030,-Kč
Jednolůžkový pokoj bez WC a bez balkonu	6330,-Kč
Jednolůžkový pokoj s WC, bez balkonu	6420,-Kč
Jednolůžkový pokoj s WC, balkonem a apartmán	6540,- Kč

26. Ceník Domova důchodců v Roudnici nad Labem pro **rok 2004** schválený usnesením č. 57/2004

Podle vybavenosti pokoje cena za jeden měsíc

Dvoulůžkový pokoj bez WC a bez balkonu	5850,-Kč
Dvoulůžkový pokoj s WC a balkonem	6030,-Kč
Jednolůžkový pokoj bez WC a bez balkonu	6330,-Kč
Jednolůžkový pokoj s WC, bez balkonu	6420,-Kč
Jednolůžkový pokoj s WC, balkonem a apartmán	6540,- Kč

27. Ceník Domova důchodců v Roudnici nad Labem pro **rok 2005** schválený usnesením č. 85/2005

Podle vybavenosti pokoje cena za jeden měsíc

Dvoulůžkový pokoj bez WC a bez balkonu	6210,-Kč
Dvoulůžkový pokoj s WC a balkonem	6390,-Kč
Jednolůžkový pokoj bez WC a bez balkonu	6660,-Kč
Jednolůžkový pokoj s WC, bez balkonu	6780,-Kč
Jednolůžkový pokoj s WC, balkonem a apartmán	6900,- Kč

28. Ceník Domova důchodců v Roudnici nad Labem pro **rok 2005** schválený usnesením č. 85/2005

Podle vybavenosti pokoje cena za jeden měsíc

Dvoulůžkový pokoj bez WC a bez balkonu	6210,-Kč
Dvoulůžkový pokoj s WC a balkonem	6390,-Kč
Jednolůžkový pokoj bez WC a bez balkonu	6660,-Kč
Jednolůžkový pokoj s WC, bez balkonu	6780,-Kč
Jednolůžkový pokoj s WC, balkonem a apartmán	6900,- Kč

29. Z ceníku domova důchodců je jednoznačné, že Zastupitelstvo města Roudnice nad Labem schválilo ceník dle **vyhlášky č. 82/1993 Sb. o úhradách za pobyt v ústavech sociální péče.**

V ceníku z roku 2004 není nikde měsíční úhrada za pobyt a stravu ve výši 8.000,-Kč, ale přesto veřejně seniorům jménem zastupitelstva města zastupitel MUDr. Josef Krajník a Václav Svoboda, ředitel Domova důchodců v Roudnici nad Labem zlovolně tvrdili, že musí senioři měsíčně hradit za pobyt a stravu 8.000,- Kč. Zastupitelstvo města Roudnice nad Labem po seniorech požadovalo, aby senioři nebo jejich příbuzní uhradili rozdíl, který zbýval doplatit od zákonné měsíční úhrady stanovené oficiálním ceníkem do částky 8.000,-Kč darem, nebo si domov důchodců sám z důchodu seniorů strhával tyto dary bez jejich souhlasu.

30. Uhrazení povinného vstupního poplatku – daru vždy bylo vyžadováno v hotovosti a předcházelo vydání rozhodnutí o přijetí od vedoucí odboru sociálních věcí na příslušném městském úřadu. Takto okrádání seniorů probíhá v celé České republice.

31. Na tento systém masového porušování lidských práv opakovaně upozorňoval jménem stěžovatelky Květuše Štrbíkové, Michala Krajče, Petra Petříka, Miroslava Zeleného, Marie Karabcové, Jiřiny Hájkové a také jménem svojí babičky Marie Krejzové. Jménem výše uvedených seniorů Jiří Krejza upozorňoval Zastupitelstvo města Roudnice nad Labem, Ministerstvo práce a sociálních věcí a další ministerstva, Vládu ČR, Parlament ČR, Václava Klause, prezidenta ČR, JUDr. Otakara Motejla, veřejného ochránce práv, Český helsinský výbor, Transparency International, Rada seniorů ČR a další bez jediného kladného výsledku.

32. Zástupce stěžovatelky a ostatních seniorů upozorňoval také předsedu kontrolního výboru pana Mgr. Miroslava Péma. V dalším volebním období písemně vyzval dopisem ze dne **15. 5. 2007** a ze dne **3. 7. 2007** o kontrolu a nápravu ing. Jiřího Lhotu, předsedu kontrolního výboru Zastupitelstva města Roudnice nad Labem. Pan Pém a pan Lhota zlovolně neučinili kontrolu a nečinně přihlíželi poškozování seniorů.

33. Když zástupce stěžovatelky a ostatních seniorů žádal na veřejných zasedáních aby Zastupitelstvo města Roudnice nad Labem věc nezákonného nařizování platit dary 55.500,-Kč a nezákonného navýšení měsíční úhrady na 8.000,-Kč projednali a zjednali nápravu současný **místostarosta ing. Luboš Matek** navrhl zastupitelstvu aby se věcí vůbec nezabývalo a zastupitelstvo vždy odhlasovalo, že se věcí vydíraných seniorů nebudou zabývat. Se zlovolným návrhem nezabývat se a nepomáhat seniorům **ing. Luboše Matka** souhlasil i současný starosta města Roudnice **PharmDr. Josef Bakeš, Ph.D.**

34. Členy organizované zločinecké skupiny podle ustanovení § 129 zákona číslo 40/2009 Sb., Trestního zákoníku jsou **primář MUDr. Josef Krajník, zastupitel, Václav Svoboda, ředitel Domova důchodců v Roudnici nad Labem, Bc. Monika Legnerová, vedoucí odboru sociálních věcí a zdravotnictví na městském úřadu v Roudnici nad Labem, PharmDr. Josef Bakeš, Ph.D. , starosta města Roudnice nad Labem , ing. Luboš Matek, místostarosta města Roudnice nad Labem, Mgr. Miroslava Péma předseda kontrolního výboru za rok 2004, ing. Jiří Lhota, předseda kontrolního výboru zarok 2007 a členové Zastupitelstva města Roudnice nad Labem volebního období za rok 2003 - 2006.**

**Řízení u Okresního soudu v Litoměřicích
vedené pod spisovou značkou: 10C 260/2006**

35. Stěžovatelka prostřednictvím svého zmocněnce Jiřího Krejzy mladšího podala k Okresnímu soudu v Litoměřicích žalobu ze dne 28. 11. 2006 sp. zn.: 10C 260/2006 pro

bezdůvodné obohacení stěžovatelky Květy Štrbíkové o částku 55.500,- Kč, a 26.750,-Kč plus další částky, o které byla stěžovatelka okradena žalovaným ústavem sociální péče Domovem důchodců v Roudnici nad Labem jako je úmyslné snížení jejího životního minima a dalších věcí které soud zjistí, protože to není v silách stěžovatelky toto vše prověřit. Žaloba byla podána proti žalovanému ústavu sociální péče **Domov důchodců v Roudnici nad Labem, příspěvková organizace**, Sámova 2481, 413 01 Roudnice nad Labem, zastoupený ředitelem Václavem Svobodou, IČO 00828998. Žaloba k Okresnímu soudu v Litoměřicích byla podána hromadná, to znamená, že v žalobě byli uvedeni jako žalobci ještě žalobce č. 2) Josef Petřík, který byl okraden o 55.500,- Kč plus další částky o které byl okraden, jako je úmyslné snížení jejího životního minima a dalších věcí a žalobce č. 3) Michal Krajč, který byl okraden o 55.500,- Kč plus další částky, o které byl okraden jako je úmyslné snížení jejího životního minima a dalších věcí. Protože žalobce č. 2) Josef Petřík a žalobce č. 3) Michal Krajč zemřeli v době, kdy měli podat ústavní stížnost, podala ústavní stížnost sama stěžovatelka.

36. Předmětem žaloby bylo následující. stěžovatelka žádala 7. listopadu roku 2003 žalovaného Domova důchodců v Roudnici n. L. o přijetí do ústavu sociální péče Domova důchodců v Roudnici nad Labem, příspěvkové organizace města Roudnice n. L. Za žalovaný Domov důchodců v Roudnici nad Labem (dále jen "**DD**") jednala vrchní sestra Ivana Šustrová, která sdělila stěžovatelce, že podmínkou přijetí do žalovaného DD je zaplacení vstupního poplatku ve výši **55.500,- Kč** a měsíčně, že se platí za pobyt a stravu **8.000,- Kč**. Vrchní sestra ukázala stěžovatelce pokoj, který byl volný a sdělila, že je volný do doby než první zájemce uhradí vstupní poplatek 55.500,- Kč, proto ještě ten den **7. 11. 2003** v hotovosti zaplatila stěžovatelka vstupní poplatek 55.500,- Kč na což obdržela **příjmový pokladní doklad bez data a bez pořadového čísla pokladního dokladu**, účel platby uvedeno DAR. Stěžovatelka zaplatila vstupní poplatek - dar, protože to bylo podmínkou a pokud by nezaplatila, nebyla by přijata do DD. Zaplacením stěžovatelka stvrdila nárok na pokoj v DD.

37. Dále stěžovatelce sdělila vrchní sestra Ivana Šustrová, že **měsíční poplatky** v žalovaném ústavu sociální péče Domov důchodců v Roudnici nad Labem činí 8.000,- Kč. Výši starobního důchodu **6.930,- Kč za rok 2003** stěžovatelce potvrdila písemně pracovnice Bakotová z České správy sociálního zabezpečení ze dne 2. 7. 2003 značky 396010463, proto musela každý měsíc stěžovatelka doplácet ze svých celoživotních úspor 1.000,- Kč měsíčně. stěžovatelka zaplatila ještě ten den na dva roky dopředu částku 24.000,- Kč plus za měsíc listopad a prosinec roku 2003 částku 2.750,- Kč, celkem tedy předplatila v hotovosti **26.750,- Kč** na což obdržela **příjmový pokladní doklad bez data a bez pořadového čísla pokladního dokladu**, účel platby uvedeno DAR.

38. Stěžovatelce byla vystavena žalovaným zařízením sociální péče Domov důchodců v Roudnici nad Labem na částku **povinného daru** - vstupního poplatku ve výši **55.500,- Kč** darovací smlouva bez data.

39. Stěžovatelce byla vystavena žalovaným ústavem sociální péče Domov důchodců v Roudnici nad Labem na částku **26.750,- Kč** darovací smlouva bez data. Částka **26.750,- Kč** byla částka, kterou si stěžovatelka předplatila na dva roky dopředu povinných 1.000,-Kč měsíčně za pobyt a stravu plus za měsíc listopad a prosinec.

40. Stěžovatelce ihned po zaplacení bylo sděleno, že se může nastěhovat do DD a také tak učinila asi **v polovině listopadu roku 2003** a až za měsíc obdržela od Bc. Moniky Legnerové, vedoucí odboru sociálních věcí Městského úřadu Roudnice n. L. rozhodnutí o přijetí k celoročnímu pobytu v zařízení sociální péče Domově důchodců v Roudnici nad Labem ze dne **16. 12. 2003 č.j.:315/559/03/G**, ve kterém je napsáno, aby si stěžovatelka dohodla v žalovaném DD termín nástupu do DD. Vždy Bc. Monika Legnerová, vedoucí odboru sociálních věcí Městského

úřadu Roudnice n. L. vydala rozhodnutí o přijetí do DD až když měla jistotu, že senioři již uhradili povinný dar - vstupní poplatek 55.500,- Kč a obvykle již dávno žili v DD. Takto podváděli po celé ČR vedoucí odboru sociálních věcí na městských a krajských úřadech, jako je tomu ve městě Uherské Hradiště, Most, Vrchlabí apod.

41. Stěžovatelka si zařídila, aby měsíční výplata starobního důchodu byla zasílána na adresu svého nového bydliště v žalovaném Domově důchodců v Roudnici nad Labem, příspěvkové organizaci, ul. Sámova 2481, 413 01 Roudnice nad Labem. Nikdy však stěžovatelka výplatu starobního důchodu přímo neobdržela, neboť z neznámých důvodů výplatu starobního důchodu vždy obdržel žalovaný DD, kterému nedala nikdy souhlas, aby za ní pobíral výplatu starobního důchodu. Žalovaný tedy bez souhlasu stěžovatelky pobíral za stěžovatelku měsíční výplatu starobního důchodu a strhával si z výplaty stěžovatelky měsíčně určité částky za pobyt a stravu, **které převyšovaly zákonem stanovené měsíční úhrady a byly vykazované jako dary a to bez souhlasu stěžovatelky.**

42. Stěžovatelka neobdržela od žalovaného DD všechna měsíční vyúčtování, proto uvádí jen vyúčtování za měsíc 03, 04, 05 roku 2004, kdy pobírala starobní důchod ve výši 7.071,- Kč.

měsíc	starobní důchod	úhrada za pobyt v DD	dary	k výplatě
3. 2004	7.071,- Kč	6.375,- Kč	555,- Kč	141,- Kč
4. 2004	7.071,- Kč	6.375,- Kč	555,- Kč	141,- Kč
5. 2004	7.071,- Kč	6.375,- Kč	555,- Kč	141,- Kč

43. Výše uvedené úhrady **6.375,-Kč** za pobyt a stravu za měsíc 03, 04, 05 roku 2004 neodpovídala ceníku domova důchodců, která byla stanovena za jednolůžkový pokoj s WC, balkonem a apartmánna částku **6.540,-Kč** z důvodu, že stěžovatelka měla malý důchod a ze zákona jí musí zůstat pro sobní potřebu 30% životního minima 696,-Kč. Toto bylo i zohledněno v rozhodnutí ze dne 25. 2. 2004 vystaveného Bc. Monikou Legnerovou, vedoucí odboru sociálních věcí z důvodu, že stěžovatelky starobní důchod činil **7.071,- Kč a po uhrazení** stanovené nižší měsíční úhrady ve výši **6.375,-Kč** tak stěžovatelce zůstalo zákonem stanovené 30% životního minima **696,-Kč**. Jenomže domov důchodců si svévolně z důchodu stěžovatelky strhával dary ve výši 555,-Kč. Stěžovatelka byla okradena a navíc jí nezůstalo ani zákonné životní minimum **696,-Kč** na osobní potřebu.

44. Je jednoznačné, že domov důchodců si za souhlasu Zastupitelstva města Roudnice nad Labem a Bc. Moniky Legnerové, vedoucí odboru sociálních věcí a zdravotnictví na městském úřadu v Roudnici nad Labem sám nakládal s důchodem stěžovatelky, které strhával dary ve výši **555,-Kč**.

45. Když u těchto měsíčních vyúčtování sečteme zákonem stanovenou měsíční úhradu za pobyt a stravu v DD **6.375,- Kč s úmyslně strhnutým darem ve výši 555,-Kč** vyjde částka **6.930,- Kč** a k této částce je třeba připočítat **1.000,-Kč**, které si stěžovatelka předplatila na dva roky dopředu, z toho vychází, že stěžovatelka platila měsíčně za pobyt a stravu v žalovaném DD v roce 2004 částku **7.930,-Kč**. Žalovaný DD požadoval, ale měsíčně za pobyt částku **8.000,- Kč**, jenomže stěžovatelce ze starobního důchodu zůstalo pouze **141,-Kč** a kdyby žalovaný doslova okradl stěžovatelku ještě o zbývajících **70,- Kč** bylo by to příliš nápadné, kdyby stěžovatelce zůstalo měsíčně ze starobního důchodu pouhých **71,- Kč**. Stěžovatelka nedala nikomu souhlas ústní ani písemný, aby za ní kdokoliv vyzvedával měsíční výplatu starobního důchodu a aby jí žalovaný domov důchodců strhával měsíčně různé velké finanční částky v podobě darů. Z toho je zřejmé, že zařízení sociální péče Domov důchodců v Roudnici nad Labem úmyslně okradl stěžovatelku měsíčně o částku

1.555,- Kč v období měsíce 03, 04, 05 roku 2004. Samozřejmě se nejedná pouze o měsíce 03, 04, 05 roku 2004, ale o daleko větší období, ne které bohužel stěžovatelka nemá doklady z důvodu, že je neobdržela i přes opakované výzvy a také protože je za tu dobu nenašla.

46. Už jen to, že stěžovatelce zůstalo ze starobního důchodu pouhých 141,- Kč nasvědčuje tomu, že byla **úmyslně okradena nemravnými lidmi**, neboť částka 141,- Kč nesplňuje ani zákonem stanovené 30% životní minimum, které musí zůstat klientovi sociálního zařízení k zajištění výživy a ostatních osobních potřeb stanovené v **§ 3 odst. 2 zákona č. 463/1991 Sb. o životním minimu**. V roce 2004 bylo 30% životního minima stanovené na částku okolo **700,- Kč**.

47. Z výše uvedeného vše nasvědčuje tomu, že žalované zařízení sociální péče Domov důchodců v Roudnici nad Labem **protiprávně dary** dorovnával **jím požadovanou protiprávní měsíční částku 8.000,- Kč**, kterou požadoval měsíčně za pobyt a stravu.

48. Žalovaný DD určil protiprávní **podmínku přijetí povinný dar - vstupní poplatek** do žalovaného ústavu sociální péče Domova důchodců v Roudnici nad Labem ve výši **55.500,- Kč** a stanovil za pobyt a stravu měsíční úhradu ve výši **8.000,- Kč, která převyšuje zákonem stanovenou výši měsíční úhrady**. Tyto podmínky stanovené žalovaným DD jsou **nezákonné**, jelikož do ústavů sociální péče v celé České republice, které jsou dotovány státem, se nesmí jako podmínka přijetí určit žádný vstupní poplatek ani dar ani svévolně **nad rámec zákona navyšovat měsíční úhrady**. Přijímání se řídilo vyhláškou ministerstva práce a sociálních věcí České republiky **č. 182/1991 Sb., kde podle § 75 jsou do ústavů přijímáni občané, kteří potřebují vzhledem ke svým sociálním poměrům a zdravotnímu stavu ústavní sociální péči**. Tento postup přijímání seniorů oslabených věkem a nemocemi do ústavů sociální péče a domů s pečovatelskou službou je porušováním lidských práv a odporuje čl. 2 odst. 4) Ústavy České republiky, který jasně stanovuje, **nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá**. Domov důchodců v Roudnici n. L. porušil Čl. 2 odst. 3) Listiny základních práv a svobod, kde se stanoví obdobně, jako v ústavě **každý může činit, co není zákonem zakázáno a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá**. Dále spatřuji jednání Domova důchodců v Roudnici n. L. v rozporu s čl. 3 odst. 3) Listiny základních práv a svobod **nikomu nesmí být způsobena újma na právech pro uplatňování základních práv a svobod** a čl. 4 odst. 1) **povinnosti mohou být ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod**.

49. Z výše uvedeného vyplývá, že žalovaný DD neváhal záměrně uvést stěžovatelku v omyl tvrzením o podmínce přijetí do domova důchodců zaplacením částky 55.500,-Kč a o zhruba 1.000,- navýšení měsíční úhrady za pobyt a stravu, aby se tak mohl bezdůvodně obohatit. Domov důchodců v Roudnici n. L. tak ke svému **zlovolnému úmyslu použil nezákonného systému masového porušování lidských práv páchaných na seniorech v České republice, který řídí přímo Vláda České republiky prostřednictvím státního aparátu, Ústavního soudu ČR, soustavy soudů v ČR, státního zastupitelství, Policie a další**.

50. Až když stěžovatelka zaplatila vstupní poplatek, mohla se nastěhovat do žalovaného DD, teprve potom stěžovatelce bylo vydáno rozhodnutí o přijetí k celoročnímu pobytu v žalovaném DD. Takto byli podvedeni i žalobce č. 2) Josef Petřík, žalobce č. 3) Michal Krajč a ostatní senioři. Všichni pokud chtěli být přijati do žalovaného DD, museli zaplatit **povinný dar ve výši 55.500,- Kč**, bez uhrazení nařízeného vstupního poplatku by nikdy nebyli přijati.

51. Okresní soud v Litoměřicích provedl výpověď svědků ing. Oldřich Šporcl, paní Marie Karabcová, pan Miroslav Zelený, všichni bytem Domov důchodců v Roudnici nad Labem, Sámova 2481, Roudnice nad Labem, která je zaznamenána v protokolu jednání ze dne 4. 12. 2007 ve 14:00 hod číslo jednací 10C 260/2006. Všichni dosvědčili, že museli nejprve zaplatit dar - vstupní poplatek 55.500,- Kč, který po nich požadovalo vedení domova důchodců. Všichni dosvědčili, že

bez daru - vstupního poplatku by nebyli přijati. O přijetí rozhodovala paní Bc. Monika Legnerová, vedoucí odboru sociálních věcí na Městském úřadě v Roudnici nad Labem. Paní Legnerová nikdy nevydala rozhodnutí o přijetí seniorovi, který by nezaplatil vstupní poplatek 55.500,- Kč. Z toho je jednoznačné, že domov důchodců a paní Legnerová úmyslně lákali od seniorů peníze, přestože o přijetí se rozhoduje na základě vyhlášky ministerstva práce a sociálních věcí České republiky **č. 182/1991 Sb. , kde podle § 75 jsou do ústavů přijímáni občané, kteří potřebují vzhledem ke svým sociálním poměrům a zdravotnímu stavu ústavní sociální péči.**

52. Stěžovatelka Okresnímu soudu v Litoměřicích jako důkaz zaslala protokol jednání ze dne 3. 3. 2005 u Okresního soudu v Litoměřicích žaloby Jiřího Krejzy staršího proti žalovanému Domovu důchodců v Roudnici nad Labem sp. zn.: 15C 159/2004 na straně 4. ve třetím odstavci v první větě uvádí při výpovědi vrchní sestra žalovaného Domova důchodců Ivana Šustrová následující:

"Ano řekla jsem seniorům, že podmínka přijetí je 55.500,- Kč a 8.000,- Kč měsíčně, tyto podmínky byly notoricky známé."

53. Dalším důkazem předloženým v žalobě okresnímu soudu bylo, potvrzení několika seniorů z Klubu seniorů v Roudnici nad Labem ze dne 21. 2. 2005, kteří svým podpisem stvrzují, že pozvaný Václav Svoboda, ředitel Domova důchodců v Roudnici n. L. a vrchní sestra domova důchodců Ivana Šustrová v klubu seniorů dne 15. 3. 2004 řekli všem přítomným členům klubu, že podmínkou přijetí do Domova důchodců v Roudnici n. L. je zaplacení povinného daru - vstupního poplatku 55.500,-Kč a měsíční poplatek v domově důchodců, že činí 8.000,- Kč. Tím se dopustil zneužití pravomoci veřejného činitele a úmyslného podvodu.

Výše zmíněný dokument potvrdili tito senioři:

Zdeněk Krása

Dana Hrstková

Jana Štěrbová

Anna Pelikánová

V. Malíková

54. To, že se jedná o podvod, se stěžovatelka dozvěděla právě v létě roku 2006, když Jiří Krejza starší z Roudnice nad Labem, kterého zastupoval současný zástupce stěžovatelky, vyhrál soudní spor se zařízením sociální péče Domovem důchodců v Roudnici n. L., ul. Sámova, který nařizoval podmínku přijetí vstupní poplatek ve výši 55.500,-Kč. Odvolací Krajský soud v Ústí n. L. rozhodl rozsudkem ze dne **22. 6. 2006. sp. zn.: 9 Co 392/2005-227**, který zrušil rozsudek Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 8. 3. 2005 sp. zn.: 15 C 159/2005-172, že **nařizovat vstupní poplatky do ústavů sociální péče je protizákonné**. Tímto rozsudkem ze dne 22. 6. 2006. sp. zn.: 9 Co 392/2005-227 se stěžovatelka dozvěděla, že se na nich **úmyslně** bezdůvodně obohatil domov důchodců.

55. Okresní soud v Litoměřicích rozsudkem ze dne 29. 5. 2008 sp. zn. 10C 260/2006-147 žalobu stěžovatelky zamítl.

56. Z výše uvedeného je jednoznačné, že rozhodnutí Okresního soudu v Litoměřicích a následně Krajského soudu v Ústí nad Labem spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Neboť všichni senioři věřili, že podmínka uhrazení vstupního poplatku 55.500,- Kč je zákonná, když to tvrdil ředitel Svoboda domova důchodců, vrchní sestra Šustrová domova důchodců, účetní paní Malá domova důchodců, paní Legnerová, vedoucí odboru sociálních věcí na Městském úřadu v Roudnici nad Labem a nakonec i všichni zastupitelé města Roudnice nad Labem. stěžovatelku utvrdilo ve

správnost platby také to, že jakmile zaplatili vstupní poplatek hned, za několik dní obdrželi rozhodnutí o přijetí do domova důchodců od paní Legnerové, vedoucí odboru sociálních věcí na Městském úřadu v Roudnici nad Labem. stěžovatelku by nenapadlo, že se jedná o podvod, do kterého je zapojeno tolik vedoucích, ředitelů, zastupitelů a dalších.

Rízení u Krajského soudu v Ústí nad Labem vedené pod 9Co 789/2008 (10C 260/2006)

57. stěžovatelce společně ještě se žalobcem č. 2) Josefem Petříkem žalobcem č. 3) Michalem Krajčem 55.500,- Kč nezbylo než podat prostřednictvím svého zástupce Jiřího Krejzy mladšího odvolání ze dne 21. 7. 2008 ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem. stěžovatelka společně v odvolání poukazovala na tyto skutečnosti.

58. Okresní soud v Litoměřicích v odůvodnění napadeného rozsudku ze dne 29. 5. 2008 sp. zn. 10C 260/2006-147 na str. 2 v posledním odstavci **se snaží navodit dojem**, že stěžovatelka se dozvěděla dnem zaplacení podmíněného vstupního poplatku darovat 55.500,-Kč, že vstupní poplatek nařízený povinně darovat je ve skutečnosti nezákonný a tedy, že dnem zaplacení se stěžovatelka dozvěděla, že se žalovaný ústav sociální péče Domov důchodců v Roudnici nad Labem, příspěvková organizace na stěžovatelce a žalobcích bezdůvodně obohatil.

59. Tedy podle napadeného rozsudku JUDr. Radka Jurčíka, samosoudce Okresního soudu v Litoměřicích: *„stěžovatelka se dozvěděla o tom, že vzniklo žalovanému bezdůvodné obohacení dne 7. 11. 2003. Její nárok byl promlčen dne 7. 11. 2005. stěžovatelka podala žalobu pozdě až dne 28. 11. 2006 sp. zn.: 10C 260/2006.*

60. Stěžovatelka soudu sdělila v žalobě v bodě VI. kdy se dozvěděla o protizákonnosti nařizovat vstupní poplatky: *„V létě roku 2006 se stěžovatelka dozvěděli, že Jiří Krejza starší z Roudnice nad Labem, kterého zastupoval současný zástupce žalobců, vyhrál soudní spor s ústavem sociální péče Domovem důchodců v Roudnici n. L., ul. Sámova, který také nařizoval podmínku přijetí vstupní poplatek ve výši 55.500,-Kč. Odvolací Krajský soud v Ústí n. L. rozhodl rozsudkem ze dne 22. 6. 2006. sp. zn.: 9 Co 392/2005-227, který zrušil rozsudek Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 8. 3. 2005 sp. zn.: 15 C 159/2005-172, že **nařizovat vstupní poplatky do ústavů sociální péče je protizákonné.**“* Tedy nemohla se stěžovatelka dozvědět, že byla okradena o vstupní poplatek žalovaným DD dnem zaplacení, ale jak uvedla v žalobě dnem **22. 6. 2006.**

61. Stěžovatelka namítala v odvolání, že se nemohla dozvědět dnem, kdy zaplatila povinný vstupní do domova důchodců, že vzniklo bezdůvodné obohacení, protože v tu dobu věřila, že domov důchodců jedná čestně. Okresní soud však tvrdil, že stěžovatelka měla **dnem zaplacení k dispozici údaje, z nichž mohla dovodit vznik bezdůvodného obohacení.** Okresní soud úmyslně přehlíží skutečnost, že domov důchodců, který je dotovaný státem má ze zákona povinnost znát podmínky přijetí seniorů do ústavů sociální péče domova důchodců a žalovaný domov důchodců tyto podmínky nedodržel, jelikož nad rámec zákona požadoval povinný dar - vstupní poplatek. Na takovýto akt se nahlíží ze zákona jako by to dělal domov důchodců úmyslně, protože žalovaný domov důchodců má povinnost zákony dodržovat a je ze zákonů školen. Okresní soud v Litoměřicích přísně hodnotí stěžovatelku a žalobce, že měli **dnem zaplacení povinného daru - vstupního poplatku k dispozici údaje, z nichž mohli dovodit vznik bezdůvodného obohacení,** přičemž okresní soud úmyslně přehlíží, že žalovaný domov důchodců neměl **dnem zaplacení povinného daru - vstupního poplatku k dispozici údaje, z nichž mohl dovodit vznik bezdůvodného obohacení.**

62. Z celého vyplývá, že stěžovatelka a žalobci dnem zaplacení měli **k dispozici údaje, z nichž mohli dovodit vznik bezdůvodného obohacení**, ale žalovaný domov důchodců je neměl a proto nezákonně vymáhá dary do dnešních dnů od dalších seniorů. Okresní soud rozhodoval **úmyslně v neprospěch stěžovatelky** a žalobců, aby napomohl nezákonnému jednání Domova důchodců v Roudnici nad Labem.

63. Stěžovatelka společně se žalobcem č. 2 panem Petříkem a žalobcem č. 3 panem Krajčem krajský soud uvědomují, že podvodné jednání domova důchodců byli ochotni doložit i spolubydlíci v Domově důchodců v Roudnici nad Labem, kteří podepsali prohlášení, že *„podmínka přijetí do domova důchodců byla zaplatit v hotovosti dar - vstupní poplatek ve výši 55.500,- Kč a dále, že měsíční poplatek za pobyt a stravu činil ve výši 8.000,- Kč bez rozdílu vybavenosti pokoje. Tyto podmínky byly sděleny vedením domova důchodců vždy pouze ústně, nikdy ne písemně.“*

64. Toto prohlášení ze dne 26. 11. 2007 podepsali tito senioři, kteří byli za těchto podmínek přijati do DD:

Karabcová Marie
Zelený Miroslav
ing. Šporcl Oldřich
Krajč Michal
Petřík Josef
Štrbíková Květa

65. Na prohlášení napsal vlastní rukou ing. Šporcl Oldřich následující:

*„Nedovedu posoudit zda: 1. vstupní poplatek 55.500,- Kč stanovil DD, nebo nemocnice, či Městský úřad V Roudnici nad Labem. 2. proč sociální odbor Městského úřadu v Roudnici nad Labem zasilal klientům pravidelně rozhodnutí o úhtadách za pobyt a služby v DD a nevěděl o tom že DD si navyšuje měsíční platby dalšími a s klienty **nedohodnutými** dary do výše 8.000,- Kč.“*

66. Jestliže podle okresního soudu stěžovatelka a žalobci měli **dnem zaplacení povinného daru - vstupního poplatku k dispozici údaje, z nichž mohli dovodit vznik bezdůvodného obohacení, měl žalovaný domov důchodců také dnem zaplacení povinného daru - vstupního poplatku k dispozici údaje, z nichž mohl dovodit vznik bezdůvodného obohacení a peníze sám vrátit a jestliže si peníze ponechal, učinil tak úmyslně. Na rozdíl od stěžovatelky, má domov důchodců povinnost znát zákony a pokud udělá chybu, nahlíží se na to, jako kdyby se obohatil úmyslně.**

67. Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 18. 8. 2009 sp.zn. 9Co 789/2008-168 potvrdil rozsudek Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 29. 5. 2008 sp. zn. 10C 260/2006-147, který žalobu zamítl.

Řízení u Ústavního soudu ČR vedeného pod sp. zn.: IV.ÚS 3099/09

68. Protože po vyhlášení rozsudku zemřeli žalobce č. 2) Josef Petřík a žalobce č. 3) Michal Krajč podala stěžovatelka sama prostřednictvím svého zástupce Jiřího Krejzy mladšího ústavní stížnost ze dne **26. 11. 2009**, které Ústavní soud ČR přidělil spisovou značku : **IV.ÚS 3099/09**

69. Stěžovatelka Ústavnímu soudu ČR uvedla následující. V odůvodnění rozsudku

Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 8. 2009 sp.zn. 9Co 789/2008-168 krajský soud píše na str. 5 druhý odstavec: „Z důkazů, které měl okresní soud k dispozici, a ze kterých také krajský soud vycházel, je patrné, že stěžovatelka a žalobce znali všechny okolnosti vzniku bezdůvodného obohacení v okamžiku, kdy zaplatili finanční příspěvek.“

70. Krajský soud přísně hodnotí stěžovatelku a žalobce, že **znali všechny okolnosti vzniku bezdůvodného obohacení v okamžiku, kdy zaplatili finanční příspěvek**. Jestliže podle Krajského soudu v Ústí nad Labem **stěžovatelka znala všechny okolnosti vzniku bezdůvodného obohacení v okamžiku, kdy zaplatili finanční příspěvek**, to je znal také žalovaný domov důchodců, který měl ze své iniciativy sám neoprávněně vynucené dary – vstupní poplatky vrátit. Namísto toho domov důchodců požadoval stále u dalších seniorů dary - vstupní poplatky. Tyto dary vstupní poplatky žalovaný domov důchodců požaduje po klientech stále do dnešních dnů. Důkazem je, že všichni senioři platili stále stejné povinné dary – vstupní poplatky ve výši 55.500,- Kč.

71. V takovém případě kdy domov důchodců úmyslně požadoval dary – vstupní poplatky za přijetí se podle ustanovení § 106 odst. 2 Nejpozději se právo na náhradu škody způsobené **úmyslně promlčí za deset let** ode dne, kdy došlo k události, z níž škoda vznikla zák. č. 40/1964 Sb., Občanský zákoník. Z těchto důvodů je napadený rozsudek krajského soudu vadný.

72. Krajský soud není nestranný soud, neboť podle soudu stěžovatelka měla povinnost znát, že dnem zaplacení povinného vstupního poplatku vzniklo bezdůvodné obohacení. Podle krajského soudu stěžovatelka měla povinnost znát zákony, ale žalovaný domov důchodců povinnost znát zákony nemá. stěžovatelka tvrdí, že žalovaný domov důchodců má také povinnost, znát zákony a jestliže požadoval nezákonný vstupní poplatek do zařízení sociální péče, požadoval jej úmyslně s cílem obohatit se na stěžovatelce jako dovolatelce.

73. V létě roku 2006 se stěžovatelka dozvěděla, že odvolací Krajský soud v Ústí n. L. rozhodl rozsudkem ze dne 22. 6. 2006. sp. zn.: 9 Co 392/2005-227, který zrušil rozsudek Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 8. 3. 2005 sp. zn.: 15 C 159/2005-172 , že **nařizovat vstupní poplatky do ústavů sociální péče je protizákonné**. Důkazem je, že ten rok podala stěžovatelka žalobu pro bezdůvodné obohacení. Krajský soud se tak nevypořádal se všemi skutečnostmi, které stěžovatelka namítala.

74. Protože se stěžovatelka dozvěděla v létě roku 2006 z rozsudku ze dne 22. 6. 2006. sp. zn.: 9 Co 392/2005-227, že **nařizovat vstupní poplatky do ústavů sociální péče je protizákonné** běží podle ustanovení § 106 odst. 1 Právo na náhradu škody se promlčí za dva roky ode dne, kdy se poškozený dozví o škodě a o tom, kdo za ni odpovídá. zák. č. 40/1964 Sb., Občanský zákoník. Z těchto důvodů je napadený rozsudek krajského soudu vadný. Napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem porušuje tato ústavní práva stěžovatelky **zaručená čl. 2, čl. 90 Ústavy a čl. 2, čl. 3, čl. 4 Listiny základních práv čl. 6 právo na spravedlivý proces Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod**.

75. Stěžovatelka tvrdí, že napadeným rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 8. 2009 sp.zn. 9Co 789/2008-168, který potvrdil rozsudek Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 29. 5. 2008 sp. zn. 10C 260/2006-147, který žalobu zamítl došlo k porušení těchto ústavních práv stěžovatelky **čl. 2, čl. 90 Ústavy a čl. 2, čl. 3, čl. 4 Listiny základních práv čl. 6 právo na spravedlivý proces Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a ke korupčnímu jednání Okresního soudu v Litoměřicích a Krajského soudu v Ústí nad Labem, kdy tak soudy napomohli nezákonnému jednání Domova důchodců v Roudnici**

nad Labem.

76. Stěžovatelka Ústavní soud ČR informuje o dalších absolutně stejných případech úmyslného bezdůvodného obohacení. V létě roku 2006 se stěžovatelka dozvěděla, že Jiří Krejza starší z Roudnice nad Labem, kterého zastupoval současný zástupce žalobců, vyhrál soudní spor s ústavem sociální péče Domovem důchodců v Roudnici n. L., ul. Sámova, který také nařizoval podmínku přijetí vstupní poplatek ve výši 55.500,-Kč. Odvolací Krajský soud v Ústí n. L. rozhodl rozsudkem ze dne **22. 6. 2006. sp. zn.: 9 Co 392/2005-227**, který zrušil rozsudek Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 8. 3. 2005 sp. zn.: 15 C 159/2005-172 , že **nařizovat vstupní poplatky do ústavů soc. péče je protizákonné.**

77. Následně Nejvyšší soud České republiky rozhodl rozsudkem ze dne **9. září 2008 sp. zn. 30 Cdo 1863/2007-169** ve věci stěžovatelka Marie Máčalíkové, bytem Penzion pro seniory v Uherském Hradišti proti žalovanému Městu Uherské Hradiště, o zaplacení částky 70.000,- Kč, vedené u Okresního soudu v Uherském Hradišti pod sp. zn. 5 C 282/2004, o dovolání žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně, pobočce ve Zlíně ze dne **19. září 2006, č.j. 59 Co 110/2006-116**, takto: Soud v odůvodnění uvedl, že město Uherské Hradiště protizákonně nařizovalo podmínku přijetí do zařízení soc. péče Pensionu pro seniory v Uherském Hradišti a proto následná darovací smlouva je neplatná a město Uherské Hradiště musí částku za přijetí vrátit.

78. Stejnou protizákonnou činností se **úmyslně obohatilo město Uherské Hradiště**, kde **zločinecká organizace Zastupitelstvo města Uherské Hradiště** také některým seniorům nařizovala v letech 1996 a 1997 zaplatit při přijetí do zařízení sociální péče povinný dar ve výši 70.000,- Kč a manželskému páru 100.000,- Kč. Nakonec **zločinecká organizace statutární město Most se také neváhalo úmyslně protiprávním** svým nařizováním seniorům v letech 2001 a 2004 zaplatit povinný vstupní poplatek ve výši 15.000,- Kč až 20.000,- Kč do zařízení sociální péče Pensionu pro seniory v Uherském Hradišti. V Roudnici nad Labem do zdravotnického zařízení Podřipská nemocnice s poliklinikou, s.r.o. oddělení Léčebna dlouhodobě nemocných je také požadován protiprávní měsíční poplatek v podobě daru po nemocných pacientech, kterými jsou převážně senioři oslabení věkem a nemocemi.

79. Pro tyto příklady je společné to, že na seniorech je použit Organizovanou zločineckou skupinou podle ustanovení § 129 zákona číslo 40/2009 Sb., Trestního zákoníku organizovaným společením vytvořený **system masového porušování lidských práv páchaných na seniorech v celé České republice**. Zástupce stěžovatelky výše uvedený postup **systemu masového porušování lidských práv páchaných na seniorech v celé České republice** zdokumentoval a podrobně popsal v otevřeném dopise s peticí podepsanou zneužitými seniory adresované Václavu Klausovi, prezidentovi České republiky ze dne 22. 11. 2005 (dále jen "*petice - otevřený dopis*").

80. Petici podepsali senioři a občané dokazující podvody státní správy a místních samospráv v těchto zařízeních, které zmocněnec zdokumentoval:

Penzion pro seniory Uherské Hradiště, Kollárova 1243, 686 01 Uherské Hradiště,

Dům s pečovatelskou službou v Mostě, U Parku 566/2072, 434 01 Most,

Dům s pečovatelskou službou, ul. Janovská čp.486, 110 00 Praha 10,

Domov důchodců Roudnice n. L., Sámova 2481, 413 01 Roudnice nad Labem,

Domu s pečovatelskou službou ve Vrchlabí ulice Pražská 1343,

Podřipská nemocnice s poliklinikou v Roudnici nad Labem, s.r.o., oddělení léčebna dlouhodobě nemocných.

81. **Z výše uvedeného je jednoznačné, že všechny výše uvedené zařízení sociální péče a oddělení nemocnic použili protiprávního systému masového porušování lidských práv páchaných na seniorech v celé České republice.**

82. Ústavní soud ČR dopisem ze dne 29. 1. 2010 sp. zn.: IV.ÚS 3099/09 požadoval po stěžovatelce, že musí být v řízení o ústavní stížnosti zastoupena advokátem, který musí její ústavní stížnost sepsat.

83. Stěžovatelka odpověděla dopisem ze dne 3. 2. 2010, že má svého zástupce Jiřího Krejzu mladšího a žádného advokáta nepotřebuje. Ústavní soud ČR rozhodoval usnesením č.j. IV. ÚS 893/09 ze dne 30. 6. 2009 o ústavní stížnosti stěžovatelka seniorů z Domova s pečovatelskou službou v Mostě, kteří nebyli zastoupeni advokátem ani nebyla jejich ústavní stížnost sepsána advokátem. Není tedy důvod šikanovat stěžovatelku nařízením, aby byla zastoupena advokátem, když senioři z Mostu nemuseli advokáta mít. Senioři z Domova s pečovatelskou službou v Mostě nakonec byli nuceni podat **stížnost k ESLP vedenou pod č.j. 1769/10.**

84. Tímto stěžovatelka požadovala, aby Ústavní soud ČR rozhodoval o její ústavní stížnosti ze dne **26. 11. 2009 sp.zn.: IV.ÚS 3099/09** bez zastoupení advokáta, stejně tak jak postupoval u stěžovatelka z města Most a zároveň dala na vědomí, že advokátem zastoupena nebude, protože má právo stejně jako žalobci z Mostu se rozhodnout zda využije práva na právní pomoc nebo ne.

85. Ústavní soud ČR vydal napadené usnesení ze dne **24. 2. 2010 sp. zn.: IV.ÚS 3099/09**, kterým ústavní stížnost **odmítá**. V odůvodnění Ústavní soud ČR uvedl, že se nemohl zabývat stěžovatelky ústavní stížností, protože stěžovatelka nesplnila povinnost podle ustanovení § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu být zastoupena advokátem ani její ústavní stížnost nebyla advokátem sepsána.

Řízení u Václava Klause, prezidenta České republiky č.j. 1088/2004, č.j. KPR 9660/2005

86. Zástupce stěžovatelky v roce 2004 zastupoval svoji babičku Marii Krejzovou, která byla také přijata do ústavu sociální péče Domov důchodců v Roudnici nad Labem, příspěvková organizace. Aby byla přijata musela uhradit také povinný dar - vstupní poplatek 55.500,- Kč, který za ni uhradil její syn. Stěžovatelka se obrátila poprvé o pomoc také na Václava Klause, prezidenta České republiky dopisem ze dne 26. 1. 2004, kde popsal **systém masového porušování lidských práv páchaných na seniorech** v ústavu sociální péče Domov důchodců v Roudnici nad Labem, příspěvková organizace a v Podřipské nemocnici s poliklinikou v Roudnici nad Labem, spol. s r.o., oddělení léčebna dlouhodobě nemocných.

87. Odpověděl Ladislav Jakl, ředitel sekretariátu prezidenta republiky dopisem ze dne **12. 2. 2004 č.j. 1088/2004** s tím, že se obrátil k prošetření na věcně příslušné Ministerstvo práce a sociálních věcí (dále jen „**MPSV**“) a o výsledku budete informován.

88. Zástupce stěžovatelky zaslal dopis ze dne **5. 5. 2004** Václavu Klausovi, prezidentovi České republiky, ve kterém žádal, nebyla zjednána náprava ani nepřišel výsledek šetření Ministerstva práce a sociálních věcí a žádal o přijetí k prezidentovi, aby mohl ve stručnosti popsat, jak je podvodně zacházeno se seniory na Podřipsku v nemocnici a v ústavu sociální péče Domov důchodců v Roudnici nad Labem, příspěvková organizace.

89. Zástupce stěžovatelky zaslal dopis ze dne **20. 5. 2004** Václavu Klausovi, prezidentovi České republiky, ve kterém informuje, že pracovníci MPSV kryjí podvody Zastupitelstva města Roudnice nad Labem, které provozuje domov důchodců a žádá o přijetí, aby mohl prezidentovi stručně vysvětlit podvody páchané na seniorech.

90. Ladislav Jakl, ředitel sekretariátu prezidenta republiky odpověděl dopisem ze dne **3. 6. 2004 č.j. 1088/2004** „*Vaší žádosti pan prezident vyhovět nemůže, ... nemůže být akceptována ani Vaše žádost o přijetí.*“

91. Zástupce stěžovatelky zaslal prezidentovi dopis ze dne **3. 10. 2004**, kterým prezidenta informuje o občanské povinnosti zastat se, dát přešetřit a zjednat nápravu ve věci vydíraných seniorů. Odpověděl Jakl dopisem ze dne **3. 11. 2004 č.j. 9124/2004**, ve kterém píše „*Odkazují na mou předcházející odpověď. Není v mé moci udělat pro Vás více. Považujte toto mé sdělení za konečné.*“

92. Zástupce stěžovatelky zaslal prezidentovi dopis ze dne **12. 11. 2004**. Odpověděl Jakl dopisem ze dne **30. 11. 2004 č.j. 11177/2004**, ve kterém píše „*Prezidentovi republiky nad rámec jeho pravomocí nelze vnucovat čím se má nebo nemá zabývat.*“

93. Zástupce stěžovatelky zaslal prezidentovi žádost o informaci ze dne **13. 6. 2005**, „*Která osoba z MPSV sdělila Kanceláři prezidenta republiky nepravdivé informace se zfalšovaným datumem na kopii ze dne 22. 11. 2003, protože tato osoba kryje porušování lidských práv páchaných na seniorech.*“ Protože Kancelář prezidenta republiky podváděla nezbylo zástupce stěžovatelky Jiřímu Krejzovi mladšímu podat správní žalobu ze dne 27. 7. 2005 proti Kanceláři prezidenta republiky vedenou u Městského soudu v Praze pod č.j. 5 Ca 206/2005, kterou městský soud úmyslně s cílem poškodit Jiřího Krejzu usnesením ze dne 7. 6. 2006 odmítl. Nakonec Jiří Krejza uspěl u Nejvyššího správního soudu v Brně, který rozsudkem ze dne **12. 7. 2007 č.j. 2 As 89/2006-107**.

94. Zástupce stěžovatelky a ostatních poškozených seniorů odnesl na Pražský - Hrad **Petici o systému masového porušování lidských práv páchaných na seniorech** společně s **Otevřeným dopisem ze dne 22. 11. 2005** panu Václavu Klausovi, prezidentovi České republiky (dále jen „**Petice - Otevřený dopis**“). Protože Václav Klaus, prezident České republiky nereagoval, obrátil se na prezidenta zástupce stěžovatelky dopisem ze dne 11. 3. 2006, kde žádá, aby prezident odpověděl a zastal se poškozených seniorů. Zástupce stěžovatelky žádal o přijetí poškozených seniorů, aby mohli prezidentovi vysvětlit podvodné jednání ústavů sociální péče a podřípské nemocnice s poliklinikou. Zástupce stěžovatelky vypsál, že se jedná o podvody v ústavu sociální péče Domov důchodců v Roudnici nad Labem
Podřípská nemocnice s poliklinikou v Roudnici nad Labem, spol. s r.o., oddělení léčebna dlouhodobě nemocných.

Penzion pro seniory Uherské Hradiště, Kollárova 1243, 686 01 Uherské Hradiště,

Dům s pečovatelskou službou v Mostě, U Parku 566/2072, 434 01 Most,

Dům s pečovatelskou službou, ul. Janovská čp.486, 110 00 Praha 10,

Domov důchodců Roudnice n.L., Sámova 2481, 413 01 Roudnice nad Labem,

Domu s pečovatelskou službou ve Vrchlabí ulice Pražská 1343

95. Z pověření Václava Klause, prezidenta České republiky odpověděl **JUDr. Jan Bárta, ředitel legislativy a práva dopisem ze dne 3. 4. 2006 č.j. KPR 9660/2005**, že není v pravomoci prezidenta a tím méně jeho kanceláře, aby mohl rozhodnout o vrácení finančních prostředků.

96. Zástupce stěžovatelky zaslal prezidentovi dopis ze dne **12. 5. 2006**, ve kterém zasílá plnou moc poškozeného seniora pana Pavola Blaho z Domu s pečovatelskou službou v Mostě a žádal, aby se tím prezident zabýval.
97. Dále zástupce stěžovatelky zaslal Kanceláři prezidenta republiky žádost o informaci ze dne 21. 5. 2006. Na to Kanceláři prezidenta republiky odpověděla dopisem ze dne **6. 6. 2006 č.j. KPR 9660/2005**.
98. Dále zástupce stěžovatelky Kanceláři prezidenta republiky zaslal dne 15. 6. 2006, že trvá na poskytnutí informace.
99. Zástupce stěžovatelky zaslal dopis ze dne **27. 6. 2006** Václavu Klausovi, prezidentovi České republiky, aby odpověděl na dopis ze dne **12. 5. 2006**.
100. Kancelář prezidenta republiky odpověděla na dopis ze dne **12. 5. 2006** a ze dne **27. 6. 2006** dopisem ze dne **10. 7. 2006 č.j. KPR 9660/2005**, ve kterém píše v posledním odstavci „*Vezměte prosím na vědomí, že ani Kanceláři prezidenta republiky, ani prezident republiky není příslušný řešit spory v oblasti bydlení pro seniory, nebo jiné související. ...Vaše aktivita nemůže mít žádaný efekt.*“
101. Zástupce stěžovatelky podal dne 24. 7. 2006 stížnost na postup při vyřizování žádosti o informaci.
102. Protože je zřejmé, že Václav Klaus, prezident České republiky není ochotný se zabývat poškozenými seniory, kteří jsou spořádanými občany, je bezpředmětné se na něho dále obracet. Prezident se rád zabývá skutečnými zločinci, kterým věnuje velké množství času, aby jim uděloval milosti a zkracoval dobu pobytu ve vězení. Václav Klaus, prezident České republiky si na Pražský hrad zve lidi porušující zákony, kteří neplatí řádně nájemné za byty, jako jsou Romové, ale poškozené seniory, kteří naopak jsou slušní celý život, pro republiku poctivě pracovali, platili daně a vytvářeli hodnoty, s těmi se prezident zabývat nebude.
103. Václav Klaus, prezident České republiky za svého působení nejdříve ministr financí později předseda vlády a nyní prezidentem je specialistou na téma globální o čem přednáší a píše knihy. Je také specialista nebo odborník na architekturu, kde veřejně prohlašoval, že projekt Národní knihovny Jana Kaplického, zvaný chobotnice, bude vlastním tělem bránit, aby se neuskutečnil. Tyto aktivity prezidenta jsou nad rámec jeho působnosti, a přesto se k nim veřejně projevuje. Místo, aby se staral o věci nezákonné a zastal se seniorů, raději úmyslně přihlíží, aby napomohl podvodnému jednání úřadů a tvrdí, že to není v jeho pravomoci. Sám prezident prohrál několik sporů s Ústavním soudem ČR, z důvodu, že jednal protiústavně. České republice by více pomohlo, kdyby jako ekonom poradil nebo napsal knihu jak Českou republiku zbavit dluhů, které zavinil on sám jako předseda vlády.

**Řízení u JUDr. Otakara Motejla, veřejného ochránce práv
České republiky sp.zn.: 339/2004/VOP/ZG.**

104. Zástupce stěžovatelky informoval JUDr. Otakara Motejla, veřejného ochránce práv České republiky již v roce 2004 o podvodných praktikách ústavu sociální péče Domovu důchodců v Roudnici nad Labem, příspěvková organizace v nařizování povinně platit při přijetí 55.500,- Kč a

měsíčně 8.000,-Kč, protože v tu dobu žila v domově důchodců Jiřího Krejzy babička Marie Krejzová. Takže pan Motejl byl dobře seznámen s podvodem v domově důchodců již v roce 2004.

105. Zástupce stěžovatelky zaslal dopis ze dne 1. 3. 2005, ve kterém velmi podrobně popisuje jak Zastupitelstvo města Roudnice nad Labem úmyslně vymyslelo podvod jak okrást seniory v právě nově dostavěném a slavnostně otevřeném domově důchodců na podzim roku 2003.

106. JUDr. Otakar Motejl, veřejný ochránce práv České republiky odpověděl dopisem ze dne **17. 3. 2005 sp.zn.: 339/2004/VOP/ZG**, ve kterém v třetím odstavci píše: „*Vážený pane Krejzo, stejně jako Vy jsem přesvědčen o nezákonnosti o rozporu praxe uskutečňované v Domově důchodců v Roudnici nad Labem, kde jsou klienti vyzýváni k poskytování darů jak formou vstupního daru, tak i formou průběžného připlácení, na úhradu poskytovaných služeb sociální péče, s principy dobré správy.*“

107. Stěžovatelka a ostatní senioři se také obrátili prostřednictvím svého zástupce Jiřího Krejzy písemně **dne 24. 11. 2005** JUDr. Otakara Motejla, veřejného ochránce práv České republiky, kterému zaslali **Petici o systému masového porušování lidských práv páchaných na seniorech** (dále jen „**Petice**“) společně s **Otevřeným dopisem ze dne 22. 11. 2005** panu Václavu Klausovi, **prezidentovi České republiky** (dále jen „**Petice - Otevřený dopis**“).

108. Z pověření pana Motejla odpověděla Anna Šabatová, zástupkyně veřejného ochránce práv dopisem ze dne **6. 12. 2005 sp. zn.: 339/2004/VOP/ZG**, „*šetření vybírání darů za přijetí do domova důchodců jsem ještě neukončila.*“

109. Zástupce stěžovatelky zaslal JUDr. Otakarovi Motejlovi, veřejnému ochránci práv České republiky dopis ze dne 13. 3. 2006 značky:001/13032006/KREJZA a ze dne 14. 5. 2006, ve kterém urguje, že pan Motejl neodpovídá na dopis, ve kterém mu byla zaslána **Petice o systému masového porušování lidských práv páchaných na seniorech** společně s **Otevřeným dopisem ze dne 22. 11. 2005 pro pana Václava Klause, prezidenta České republiky**. Pan Motejl se Peticí Otevřeným dopisem zabýval ani ve věci nic nedělá a žádá jej o ochranu seniorů.

110. Na dopisy odpověděla z pověření pana Motejla **Anna Šabatová, zástupkyně veřejného ochránce práv dopisem ze dne 17. 7. 2006 sp.zn.: 339/2004/VOP/LH**, která píše ve čtvrtém odstavci „*reaguji i na nové skutečnosti, které uvádíte v dopisech doručených kanceláři dne 25. 11. 2005 14. 3. 2006, 15. 5. 2006.*“ Paní Šabatová v posledním odstavci píše „*Pane Krejzo, znovu opakují, že věc považují za vyřízenou. Pokud budete i nadále zasílat doplnění vztahující se k případu Domova důchodců v Roudnici nad Labem ...nebudu se jimi zabývat a nebudu na ně reagovat.*“

111. Anna Šabatová, zástupkyně veřejného ochránce práv a JUDr. Otakar Motejl, veřejný ochránce práv České republiky úmyslně nechtějí pomoci seniorům z Domova důchodců v Roudnici nad Labem a dalších vydíraných seniorů, proto se zástupce stěžovatelky na ně již o ochranu práv neobracel.

112. **Anna Šabatová, zástupkyně veřejného ochránce práv je členem Rady vlády pro lidská práva.** Na Radu vlády pro lidská práva se také zástupce stěžovatelky a ostatních seniorů obrátil **dne 12. 5. 2006 peticí - otevřeném dopise, zaslaném** se žádostí, o ochranu jejich práv avšak bez odezvy a bez jakékoliv iniciativy chránil lidská práva.

113. Jiří Krejza mladší dne 28. 8. 2006 hovořil s JUDr. Otakarem Motejlem, veřejným

ochráncem práv České republiky, kde si s jeho vědomím nahrával více jak hodinovou diskusi podvodech páchaných v ústavu sociální péče Domovu důchodců v Roudnici nad Labem, příspěvková organizace a Podřipské nemocnici s poliklinikou na oddělení léčebny dlouhodobě nemocných. Přesto pan Motejl nechtěl úmyslně pomoci.

Řízení u Vlády České republiky

114. Stěžovatelka a ostatní senioři se také obrátili prostřednictvím svého zástupce Jiřího Krejzy písemně **dne 24. 11. 2005** na Vládu České republiky, které zaslali **Petici o systému masového porušování lidských práv páchaných na seniorech** (dále jen „Petice“) společně s **Otevřeným dopisem ze dne 22. 11. 2005** panu **Václavu Klausovi, prezidentovi České republiky** (dále jen „**Otevřený dopis**“).

stěžovatelka a další poškození senioři podepsali Petici, ve které nesouhlasí podmínkou přijetí povinného placení vstupních poplatků skrytých za dobrovolný dar do různých zařízení sociální péče.

Petici podepsali stěžovatelka a senioři a občané dokazující podvody státní správy a místních samospráv v těchto zařízeních:

Penzion pro seniory Uherské Hradiště, Kollárova 1243, 686 01 Uherské Hradiště,

Dům s pečovatelskou službou v Mostě, U Parku 566/2072, 434 01 Most,

Dům s pečovatelskou službou, ul. Janovská čp.486, 110 00 Praha 10,

Domov důchodců Roudnice n.L., Sámova 2481, 413 01 Roudnice nad Labem,

Domu s pečovatelskou službou ve Vrchlabí ulice Pražská 1343,

Podřipská nemocnice s poliklinikou v Roudnici nad Labem, spol. s r.o., oddělení léčebna dlouhodobě nemocných.

115. **Otevřený dopis ze dne 22. 11. 2005** panu **Václavu Klausovi, prezidentovi České republiky** odnesl Jiří Krejza prezidentovi na Hrad 22. 11. 2005, v té době Jiří Krejza nezastupoval stěžovatelka a, stěžovatelka a pouze podepsali Petici v domnění, že se s jejich věcí budou všichni, kterým se Petice zašle, zabývat a bude zjednána náprava. Jiří Krejza napsal **Václavu Klausovi, prezidentovi České republiky** **Otevřený dopis ze dne 22. 11. 2005** a přiložil **Petici**. V **Otevřeném dopise** Jiří Krejza podrobně popsal nezákonné praktiky měst, jejich městských úřadů a ministerstev, kteří kryjí systém masového porušování lidských práv páchaných na seniorech. Jiří Krejza tyto nezákonné praktiky odhalil, protože jeho babička Marie Krejzová byla přijata do Domova důchodců v Roudnici nad Labem jen na základě toho, že musela uhradit vstupní poplatek 55.500,- Kč, jak nařídilo podvodné Zastupitelstvo města Roudnice nad Labem.

116. Protože Vláda České republiky nereagovala na doporučený dopis ze dne 24. 11. 2005 s Peticí – **Otevřeným dopisem** zaslal Jiří Krejza **dne 11. 3. 2006** (doručeno dodejkou 13. 3. 2006) znovu dopis Vládě ČR, že neodpověděla na dopis 24. 11. 2005 s Peticí – **Otevřeným dopisem**.

117. Odpověděl Jan Birke, ředitel Sekce kabinetu předsedy vlády dopisem **ze dne 21. 4. 2006** č.j.:**08856/06-OSV**. Pan Birke sděluje, že byl informován Ministerstvem práce a sociálních věcí o problematice vybírání darů ve výši 55.500,-Kč v Domově důchodců v Roudnici nad Labem a zapomněl sdělit, že porušování lidských práv se také děje i v dalších zařízeních sociální péče a oddělených nemocnic, jako Léčebna dlouhodobě nemocných v Podřipské nemocnici s poliklinikou, s.r.o. a dalších, které jsou v Petici – **Otevřeném dopisu** podány a také, že Vláda ČR **úmyslně nečinně** přihlíží a seniorů se nezastane.

118. Jiří Krejza jménem dalšího poškozeného seniora Pavola Blaha napsal Vládě České

republiky dopis **ze dne 12. 5. 2006**, že Jan Birke, ředitel Sekce kabinetu předsedy vlády dopisem **ze dne 21. 4. 2006 č.j.:08856/06-OSV** se vyjadřuje pouze o Domovu důchodců v Roudnici nad Labem a zapomněl sdělit, že porušování lidských práv se také děje i v dalších zařízeních sociální péče, které jsou v Petici – Otevřeném dopise podány a také, že Vláda ČR nečinně přihlíží a seniorů se nezastane.

119. Odpověděl Jan Birke, ředitel Sekce kabinetu předsedy vlády dopisem **ze dne 19. 5. 2006 č.j.:10917/06-OSV**, že podání stěžovatelkae č. 2) Pavola Blaha předává vrchní ředitelce kanceláře Ministra práce a sociálních věcí paní Haně Vejmělkové, se žádostí o zaujetí stanoviska k jeho obsahu, se kterým budete seznámen.

120. Jiří Krejza jménem manželů Jana a Anny Hráčkových z Penzionu pro seniory v Uherském Hradišti zaslal Vládě České republiky dopis **ze dne 30. 5. 2006**. Manželé Hráčkovi museli za přijetí do Penzionu zaplatit 100.000,-Kč. Manžele Hráčkovi podvedl Okresní soud v Uherském Hradišti rozsudkem č.j.:3C156/2000-67 ze dne 23. 1. 2000. Následně Krajský soud v Brně rozsudkem č.j.:20Co189/2001-93 ze dne 17. 9. 2002 **zamítl** jejich odvolání. Manželům Hráčkovým zbylo, obrátit se ústavní stížností na Ústavní soud České republiky, který ústavní stížnost usnesením ze dne 7. 8. 2007 sp. zn.: IV. ÚS 1665/07 **odmítl**. Manželům Hráčkovým nezbylo než podat stížnost k **Evropskému soudu pro lidská práva ve Štrasburku vedenou pod číslem jednacím 8875/08 v páté sekci**.

121. Odpověděl Jan Birke, ředitel Sekce kabinetu předsedy vlády dopisem **ze dne 6. 6. 2006 č.j.:12262/06-OSV**, že podání manželům Hráčkových předává vrchní ředitelce kanceláře Ministra práce a sociálních věcí paní Haně Vejmělkové, se žádostí o zaujetí stanoviska k jeho obsahu, se kterým budete seznámen.

122. Jiří Krejza jménem **stěžovatelky Květy Štrbíkové** z Domova důchodců v Roudnici nad Labem odepsal Vládě České republiky dopis **ze dne 28. 6. 2006**. Květa Štrbíková musela zaplatit 55.500,-Kč vstupní poplatek dobrovolným darem za přijetí do Domova důchodců v Roudnici nad Labem.

123. Odpověděl Jan Birke, ředitel Sekce kabinetu předsedy vlády dopisem **ze dne 11. 7. 2006 č.j.:13979/06-OSV**, že podání Květy Štrbíkové předává Ministerstvu práce a sociálních věcí, do jehož kompetence řešení dané problematiky na vládní úrovni náleží, se žádostí o zaujetí stanoviska k jeho obsahu, se kterým budete seznámen.

124. Jiří Krejza jménem **stěžovatelky Květa Štrbíková**, Jiřina Hájková, Josef Petřík, Michal Krajč všichni bytem Domov důchodců v Roudnici nad Labem, ul. Sámova, 413 01 Roudnice nad Labem a Marie Hořenínová, Třebízského, 413 01 Roudnice nad Labem, Jan a Anna Hráčkovi, Carmen Vlková, Ludmila Vrbová, Marie Máčalíková všichni bytem Penzion pro seniory v Uherském Hradišti, Kollárova, 686 01 Uherské Hradiště. Zdeňka Hejduková, Pavol Blaho a Jiří a Ilonka Šnorychovi všichni bytem Dům s pečovatelskou službou v Mostě, ul. U parku a Růžová, 434 01 Most. Napsal Vládě České republiky dopis **ze dne 12. 11. 2006**, se žádostí o zjednáni nápravy neboť vláda do dnešních dnů nic neřeší a jen přihlíží.

125. Odpověděl Jan Novák, vedoucí Úřadu vlády České republiky dopisem **ze dne 18. 1. 2007 č.j.:00218/07-OSV**, že „*Ministerstvo práce a sociálních věcí se opakovaně vyjadřovalo o vybírání vstupních poplatků formou darovacích smluv nedochází k porušování platných právních předpisů Ministerstva práce a sociálních věcí o přijímání do ústavů sociální péče vyhláška MPSV č. 182/1991 Sb., kterou se provádí zákon o soc. zabezpečení. Zároveň ministerstvo doporučilo, aby se*

stěžovatelkaé a senioři obrátili na soud.“

126. Stěžovatelka a ostatní senioři byli odpovědí Vlády České republiky psychicky a fyzicky vyčerpaní, že považovali za bezpředmětné, bezúčelné dále komunikovat s Vládou České republiky a už víc se na ni neobrátili.

**Řízení u MUDr. Džamily Stehlíkové,
ministryně vlády pro lidská práva č.j.:07009/07-KLP**

127. Stěžovatelka a ostatní senioři se prostřednictvím svého zmocněnce Jiřího Krejzy obrátili s žádostí **ze dne 10. 5. 2007** o pomoc a ochranu jejich lidských práv na MUDr. Džamilu Stehlíkovou, ministryni vlády pro lidská práva.

128. MUDr. Džamila Stehlíková, ministryně vlády pro lidská práva odpověděla dopisem **ze dne 28. 6. 2007 č.j.:07009/07-KLP**, ve kterém sděluje „*Považuji za nehorázné vyžadování „sponzorských darů“ příspěvkovými organizacemi soc. služeb. Doporučuji Vám si udělat právní rozbor a zvážit šance na úspěch v případném soudním sporu.*“

129. Z neochoty MUDr. Džamily Stehlíkové, ministryně vlády pro lidská práva, která stěžovatelce a ostatním seniorům nechce pomoci a radí jim, aby se soudili a sami si tak zjednali nápravu. stěžovatelkaé dospěli k názoru a ani není v jejich silách, že nemá smysl dále pokračovat v korespondenci s neochotnou ministryní. MUDr. Džamila Stehlíková, ministryně vlády pro lidská práva **má v náplni práce s týmem vládních úředníků** a odborníků se zabývá dodržováním lidských práv, rozvojem občanské společnosti a nestátního neziskového sektoru, záležitostmi romské komunity a národnostních menšin a systematicky napomáhá usnadnění života zdravotně postižených občanů, ovšem nic z toho nedělá.

Řízení u Rady vlády pro lidská práva č.j.:11115/06-RLP

130. Stěžovatelka se také obrátila prostřednictvím svého zástupce Jiřího Krejzy písemně dne 12. 5. 2006 na Radu vlády pro lidská práva. Rada vlády České republiky pro lidská práva (dále jen Rada) je poradním orgánem vlády České republiky pro otázky ochrany lidských práv a základních svobod osob v jurisdikci České republiky, který byl zřízen usnesením vlády ČR č. 809 ze dne 9. prosince 1998. Sleduje dodržování a naplňování Ústavy České republiky, Listiny základních práv a svobod a dalších právních norem upravujících ochranu a dodržování lidských práv a základních svobod. Rada dále sleduje vnitrostátní plnění mezinárodních závazků České republiky v oblasti ochrany lidských práv a základních svobod mimo jiné také plynoucích z Úmluvy.

131. „*Rado vlády České republiky pro lidská práva, dne 22. 11. 2005 jsem zaslal "petici - Otevřený dopis pro prezidenta České republiky Václava Klause ze dne 22. 11. 2005 " (dále jen "otevřený dopis"), ve kterém popisuji zdokumentované porušování práv seniorů při jejich přijímání do ústavů sociální péče, kde je po seniorech vymáhána protizákonně částka za přijetí a mnohdy i měsíční úhrady v podobě darů a vstupních poplatků. Toto vše jsem velmi pečlivě popsal v petici - otevřeném dopise zaslaném panu prezidentovi.*

132. *Petice - otevřený dopis ze dne 22. 11. 2005* byl zaslán Radě vlády České republiky pro lidská práva, aby se porušováním lidských práv na seniorech zabývala. V otevřeném dopise

popisuje Jiří Krejza porušování lidských práv v několika ústavech sociální péče na různých místech České republiky. Důkazem jsou podepsané petice proti diskriminaci seniorů v České republice přímo poškozenými seniory.“ Stěžovatelka žádala o nápravu a přešetření.

133. **Rada vlády České republiky pro lidská práva odpověděla dopisem ze dne 20. 6. 2006 č.j.:11115/06-RLP, Mgr et Mgr. Lucie Rybová, sekretariát Rady vlády, „Váš podnět postoupíme členům výboru pro hospodářská, sociální a kulturní práva Rady vlády České republiky pro lidská práva, s návrhem aby se Vámi popisovanými skutečnostmi zabývali a prostřednictvím podnětu Radě že podnět bude předložen Radě vlády České republiky pro lidská práva navrhli kroky ke změně tohoto stavu. Pokud výbor rozhodne, že k tomuto bodu připraví podnět, budeme Vás o tomto rozhodnutí informovat a pozveme Vás na jednání Výboru k této záležitosti.“**

134. Rada vlády České republiky pro lidská práva dále v dopise uvádí, že byla zřízena usnesením vlády ČR ze dne 22. 3. 2006 č. 288 Rada vlády ČR pro seniory a stárnutí populace. Jiří Krejza podal stížnost ze dne 25. 6. 2006 Vládě ČR, která porušuje zákony o povinném zveřejňování informací na internetových stránkách umožňující dálkový přístup názvu www.vlada.cz. Porušení se týká nezveřejnění informace o zřízení Rady vlády ČR pro seniory a stárnutí populace.

135. Rada vlády České republiky pro lidská práva se již nikdy více neozvala. Není v silách stěžovatelky a jejich zástupce aby donekonečna urgovali nebo dokonce přemlouvali Radu vlády České republiky pro lidská práva, že má pracovat jak je její náplní a chránit lidská práva stěžovatelky.

136. Z výše uvedených důvodů pokládala stěžovatelka a všichni senioři i jejich zástupce Jiří Krejza Radu vlády České republiky pro lidská práva za zbytečnou instituci, která nepracuje pro občany.

Řízení u Rady vlády pro seniory a stárnutí populace č.j.:07486/07-OSV
Řízení u zmocněnce vlády pro lidská práva pan ing. Jan Litomiský č.j.:07486/07-OSV

137. Stěžovatelka a senioři prostřednictvím svého zmocněnce Jiřího Krejzy zaslali dne **16. 5. 2007** Radě vlády pro seniory a stárnutí populace "petici - Otevřený dopis pro prezidenta České republiky Václava Klause ze dne 22. 11. 2005 ", ve kterém je zdokumentované porušování práv seniorů při jejich přijímání do ústavů sociální péče, kde je po seniorech vymáhána protizákonně částka za přijetí a mnohdy i měsíční úhrady v podobě darů a vstupních poplatků. stěžovatelkaé žádali, aby se Rada vlády pro seniory a stárnutí populace tímto zabývala a pomohla stěžovatelkaům.

138. Vláda České republiky odpověděla dopisem **ze dne 23. 5. 2007 č.j.:07486/07-OSV**, že Vaše podání předávám Radě vlády pro seniory a stárnutí populace a zmocněnci vlády pro lidská práva panu ing. Janu Litomiskému. Do dnešního dne nebyla náprava zjednána ani **nepřišla odpověď**.

Řízení u Senátu Parlamentu České republiky

139. Zástupce stěžovatelky a ostatní senioři se také obrátili písemně prostřednictvím svého zástupce Jiřího Krejzy písemně **dne 24. 11. 2005** na Senát Parlamentu České republiky, kterému

zaslali **Petici o systému masového porušování lidských práv páchaných na seniorech** společně s **Otevřeným dopisem ze dne 22. 11. 2005 pro Václava Klause, prezidentovi České republiky** (dále jen „**Petice - Otevřený dopis**“).

140. Odpověděl Senát, Výbor pro vzdělávání, vědu, kulturu, lidská práva a petice dopisem ze dne 15. 12. 2005 č.j. 13307/05 v němž sděluje „*Obdrželi jsme Petici - Otevřený dopis v němž popisujete praxi v Domově důchodců v Roudnici nad Labem, konkrétně placení poplatku 55.500,- Kč. Požádali jsme MPSV o stanovisko, budete informován.*“ Dopisem ze dne 26. 1. 2006 č.j. 13307/05 Senát zasílá stanovisko MPSV a věc postupuje Zdeňkovi Bártovi, senátorovi za okres Litoměřice k přímému projednání se zastupiteli města a vedení domova důchodců.

141. Mgr. Zdeněk Bárta, senátor odpověděl dopisem ze dne **22. 2. 2006 č.j. 13307/05** „*Bohužel k probíhajícími soudnímu řízení, nemohu zasáhnout a v tuto chvíli ji řešit.*“ Zástupce stěžovatelky se obrátil na Senát dopisem ze dne **11. 3. 2006**, aby potrestal podvodníka Zdeňka Bárta, senátora a Zdeňka Škromacha, ministr práce a sociálních věcí, kteří kryjí podvody v domově důchodců.

142. Dále proběhla několikanásobná výměna dopisů mezi Jiřím Krejzou a Senátem, která končí odpovědí Senátu Parlamentu České republiky, Karel Barták, předseda výboru pro vzdělávání, vědu, kulturu, lidská práva a petice dopisem ze dne 19. 4. 2007 č.j. 13662/06 v němž sděluje „*Zasíláme Vám vyjádření Domova důchodců v Roudnici nad Labem.*“

143. Z výše uvedeného je zjevně ztráta času si dopisovat se Senátem, který nic zlovolně neřeší, a tak napomáhá zločinům páchaným na seniorech.

Řízení u Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky

144. Zástupce stěžovatelky a ostatní senioři se také obrátili písemně **dne 24. 11. 2005** na Senát Parlamentu České republiky, kterému zaslali **Petici o systému masového porušování lidských práv páchaných na seniorech** společně s **Otevřeným dopisem ze dne 22. 11. 2005 pro Václava Klause, prezidentovi České republiky** (dále jen „**Petice - Otevřený dopis**“).

145. Ing. Pavel Kováčik, předseda klubu KSČM v Poslanecké sněmovně odpověděl dopisem ze dne **9. 12. 2005**, „*praxe v Domově důchodců v Roudnici nad Labem není nelegální postup, ale postup, který není v souladu s dobrými mravy.*“

146. Zástupce stěžovatelky Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky zaslal dopis ze dne **13. 5. 2006**, kde k **Petici - Otevřenému** dopisu doplňuje plnou moc pana Pavola Blaho z Domu s pečovatelskou službou v Mostě.

147. Zástupce stěžovatelky Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky zaslal dopis ze dne **30. 5. 2006**, kde k **Petici - Otevřenému** dopisu doplňuje plnou moc paní Ludmily Vrbové z Penzionu pro seniory v Uherském Hradišti.

148. Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky v dopise ze dne **25. 5. 2006 č.j.5052/2006** sděluje, že dopisy byly předány všem poslancům prostřednictvím poslaneckých klubů.

149. Zástupce stěžovatelky Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky zaslal dopis ze

dne

30. 6. 2006, kde žádá již potřetí pro neochotu **Poslanecké sněmovny se zabývat masovým porušováním lidských práv páchaných na seniorech, aby navštívila ústavy sociální péče vypsané v Petici - Otevřeném dopisu.**

150. Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky v dopise ze dne 13. 7. 2006 č.j.5538/2006 sděluje „*Řešení předmětné věci nepřísluší zákonodárnému orgánu ČR. Tuto informaci jsme Vám již sdělili v dopise z 25. 5. 2006.*“

151. Stěžovatelka a ostatní senioři prostřednictvím svého zástupce Jiřího Krejzy zaslali Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky dopis ze dne **23. 11. 2006**, ve kterém upozorňují, že **několikrát** vyzvali **Poslaneckou sněmovnu** aby se věcí vydírání seniorů zabývala, projednala a zjednala nápravu.

152. Poslanecká sněmovna odpověděla dopisem ze dne **19. 12. 2006** č.j. **11840/06**, že dopis postoupili výboru pro sociální politiku. Do dnešního dne bez odezvy.

RNDr. Alexandr Vondra, senátor

153. Stěžovatelka a senioři prostřednictvím svého zmocněnce Jiřího Krejzy se obrátili na **RNDr. Alexandr Vondra, senátor dopisem ze dne 2. 11. 2006 značka: 006/2006/SENAT**. Pan Vondra před volbami do senátu pořádal turné po Ústeckém kraji a navštívil také dne 12. 10. 2006 Domov důchodců v Roudnici nad Labem, kde žije stěžovatelka a babička Jiřího Krejzy Marie Krejzová. Jménem stěžovatelky vystoupil i její zástupce Jiří Krejza, abych panu Vondrovi vysvětlil, že stěžovatelka a senioři museli zaplatit protiprávní povinný dar 55.500,-Kč při přijetí do domova a některým, že úmyslně domov důchodců strhával měsíčně 500,- Kč až 1.500,- Kč pod názvem dary, přestože někteří senioři si to nepřáli. Pan Vondra na to před všemi seniory odpověděl, že nyní tu nebude řešit nějaké problémy a jestli zástupce stěžovatelky chce, že je Vondra ochotný se sejít. Zástupce stěžovatelka zaslal panu Vondrovi dopis ze dne **2. 11. 2006** a žádal o schůzku.

154. Jelikož RNDr. Alexandr Vondra, senátor **nedodržel veřejný slib**, že se sejde se stěžovatelkou a jejím zástupcem ani nereagoval na dopis ze dne 2. 11. 2006 vyzvala stěžovatelka pana Vondru podruhé dopisem ze dne **11. října 2007 značka: 001/2007/SENAT**. Ani na to pan Vondra nereagoval. Proto byl vyzván, aby splnil svůj slib, ještě dalším dopisem ze dne **12. 8. 2010**. Všechny dopisy byly doručeny nebo zaslány s elektronickým podpisem a potvrzeny přijetím, ale bez odezvy.

Filmový dokument „O vydírání seniorů v České republice“

155. Stěžovatelka a ostatní senioři souhlasili, aby o jejich diskriminaci byl natočen dokument „O vydírání seniorů v České republice“, který vypovídá pravdu o tom, jak v České republice funguje **systém masového porušování lidských práv páchaných na seniorech**. Tento dokument byl přihlášen na Mezinárodní filmový festival dokumentární tvorby do Jihlavy, který probíhal ve dnech 27. 10. - 1. 11. 2009. Vedení festivalu nezařadilo dokument do programu ani neodpovídalo na opětovný dotaz. Dokument natočil Jiří Krejza a stále jej doplňuje o nové skutečnosti. Mezinárodní filmový festival dokumentární tvorby v Jihlavě je dotován Českou republikou prostřednictvím Ministerstva kultury,

Státního fondu České republiky pro podporu a rozvoj české kinematografie, Statutárního města Jihlava, Kraje Vysočina. Cenzura v České republice nikde takový dokument nezveřejní ani se nezveřejní v žádném sdělovacím prostředku.

156. **Stěžovatelka a ostatní senioři v dokumentu postupně vyjadřují svůj pohled na řízení u soudů a doplní dokument i o průběh řízení a rozsudky Evropského soudu pro lidská práva. Dokument je součástí přílohy této stížnosti a je zveřejněn na internetové stránce Jiřího Krejzy s názvem <http://duchodci-webz.cz/>.**

III. PORUŠENÍ ÚMLUVY A JEJÍCH PROTOKOLŮ

157. Základem porušení Úmluvy je nařízení Zastupitelstva města Roudnice nad Labem povinně platit před přijetím do ústavu sociální péče Domova důchodců v Roudnici nad Labem, příspěvková organizace povinný dar - vstupní poplatek ve výši 55.500,-Kč a úmyslné navýšení měsíční úhrady za pobyt a stravu v domově důchodců na částku 8.000,- Kč. V roce 2003 - 2005 byli částky stanovené oficiálním ceníkem menší než 8.000,-Kč, ale Zastupitelstvo města Roudnice nad Labem požadovalo 8.000,-Kč čímž byla stěžovatelka okradena měsíčně o rozdíl 500,- Kč až 1.500,-Kč. Toto nezákonné nařízení požadoval ústav sociální péče Domov důchodců v Roudnici nad Labem, příspěvková organizace po stěžovateli.

158. Toto nezákonné nařízení odporuje ustanovení § 75 vyhlášky MPSV č. 182/1991 Sb. Podle vyhlášky MPSV č. 182/1991 Sb., kterou se provádí zákon o sociálním zabezpečení, kde podle § 75 se do ústavů přijímají občané, **kteří potřebují vzhledem ke svým sociálním poměrům a zdravotního stavu ústavní sociální péči.** Vynuceným darem – vstupním poplatkem jsou přijímáni jen senioři bohatí a třeba i zdraví, **takže ten kdo potřebuje sociální a zdravotní péči je diskriminován a nemá naději na přijetí** jestli bude chudý anebo nebude chtít zaplatit nezákonný povinný dar. Toto nezákonné nařízení je jednoznačná naplánovaná krádež.

159. Zastupitelstvo města Roudnice nad Labem rozhodlo také, že senior který žije v bytě města Roudnice nad Labem a při přijetí do domova důchodců vrátí městský byt nebude platit povinný dar 55.500,-Kč, ostatní senioři platit povinný dar 55.500,-Kč museli. Dále Zastupitelstvo města Roudnice nad Labem rozhodlo, že senior z města Roudnice nad Labem dostane od města Roudnice nad Labem 10.000,- Kč příspěvek na vstupní poplatek - dar. Takže stěžovatelka, která byla z Prahy nedostala od města Roudnice nad Labem 10.000,- Kč příspěvek na vstupní poplatek - dar, ale například její soused Michal Krajč, paní Marie Krejzová obyvatelé města Roudnice nad Labem dostali od města Roudnice nad Labem platební poukaz ve výši 10.000,- Kč. V tomto jednání kdy jsou zvýhodnění senioři žijící v bytě města Roudnice nad Labem jsou zvýhodnění oproti stěžovateli z Prahy. Dále jsou zvýhodnění senioři s trvalým bydlištěm v Roudnice nad Labem oproti stěžovateli z Prahy. Zvýhodňování seniorů oproti stěžovateli je porušení čl. 14 **zákaz diskriminace** Úmluvy. Důkazem je platební poukaz jednorázového příspěvku na vstupní poplatek do DD ze dne 19. 4. 2005 ve výši 10.000,-Kč pro Michala Krajče.

160. Nařízení Zastupitelstva města Roudnice nad Labem povinně platit před přijetím do ústavu sociální péče Domova důchodců v Roudnici nad Labem, příspěvková organizace povinný dar - vstupní poplatek ve výši 55.500,-Kč a úmyslné navýšení měsíční úhrady za pobyt a stravu v domově důchodců na částku 8.000,- Kč, které vyžadoval také ústav sociální péče Domov důchodců v Roudnici nad Labem, příspěvková organizace porušují článek 14. Zákaz diskriminace, čl. 1.

Právo respektovat lidská práva, čl. 17. Zákaz zneužití práva. Následně napadené usnesení Ústavního soudu České republiky ze dne **24. 2. 2010 sp. zn.: IV.ÚS 3099/09** porušuje čl. 6. Právo na spravedlivý proces Úmluvy.

161. Dalším porušením Úmluvy je nezákonné jednání Ústavního soudu České republiky, které spočívá v nařizování stěžovatelce být povinně zastoupena advokátem, který musí i ústavní stížnost sepsat, přičemž povinností stěžovatelky je advokáta zaplatit. Důkazem je samotné odůvodnění odmítavého usnesení Ústavního soudu České republiky ze dne **24. 2. 2010 sp. zn.: IV.ÚS 3099/09**, ve kterém se píše: „*V odůvodnění Ústavní soud ČR uvedl, že se nemohl zabývat stěžovatelky ústavní stížností, protože stěžovatelka nesplnila povinnost podle ustanovení § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu být zastoupena advokátem ani její ústavní stížnost nebyla advokátem sepsána.*“

162. **Porušení čl. 14. zákaz diskriminace Úmluvy vadným usnesením Ústavního soudu České republiky ze dne 24. 2. 2010 sp. zn.: IV.ÚS 3099/09.** Napadeným usnesením Ústavního soudu České republiky ze dne 24. 2. 2010 sp. zn.: IV.ÚS 3099/09 **došlo k porušení čl. 6 právo na spravedlivý proces Úmluvy**, protože Ústavní soud České republiky se nevypořádal spravedlivě se všemi důkazy a námitkami stěžovatelky, které Ústavní soud České republiky úmyslně ignoroval, aby mohl stěžovatelky ústavní stížnost odmítnout.

163. Napadeným usnesením Ústavního soudu České republiky ze dne 24. 2. 2010 sp. zn.: IV.ÚS 3099/09 **došlo k porušení čl. 6 právo na spravedlivý proces Úmluvy**, protože Ústavní soud České republiky se nevypořádal spravedlivě s důkazem úmyslného poškozování stěžovatelky Okresním soudem v Litoměřicích a Krajským soudem v Ústí nad Labem, které úmyslně tvrdily, že stěžovatelky věc bezdůvodného obohacení je promlčená.

164. **Porušení čl. 17 zákaz zneužití práva Úmluvy vadným usnesením Ústavního soudu České republiky ze dne 24. 2. 2010 sp. zn.: IV.ÚS 3099/09** Ústavní soud ČR zneužil svého práva rozhodovat úmyslně vadně o ústavní stížnosti stěžovatelky a zneužil svého postavení v kladení překážek domoci se svého práva zlovolným nařizováním, šikanováním být zastoupena advokátem a dokonce povinnosti mít advokátem ústavní stížnost sepsanou.

165. **Porušení čl. 6. právo na spravedlivý proces Úmluvy vadným usnesením Ústavního soudu České republiky ze dne 24. 2. 2010 sp. zn.: IV.ÚS 3099/09.** Ústavní soud byl stěžovatelkou na nezákonné nařízení Zastupitelstva města Roudnice nad Labem ústavu sociální péče Domova důchodců v Roudnici nad Labem, příspěvková organizace upozorněn. Ústavní soud České republiky měl dále vyhodnotit, že tato nezákonné nařízení porušují nejen vnitrostátní zákony, ale i Úmluvu.

166. Vadné usnesení Ústavního soudu České republiky ze dne 24. 2. 2010 sp. zn.: IV.ÚS 3099/09 je důsledek arogance bandy organizovaného zločinu, která je si jistá, že může poškozovat stěžovatelku bez omezení. Právě Ústavní soud České republiky tvoří součást bandy organizovaného zločinu. Z těchto důvodů je stěžovatelka uražena vadným usnesením Ústavního soudu České republiky ze dne 24. 2. 2010 sp. zn.: IV.ÚS 3099/09, které porušuje **čl. 6. právo na spravedlivý proces Úmluvy**. Ústavní soud České republiky dal tak najevo svůj negativní postoj k ochraně ústavnosti v České republice a dokonce i negativně vystupuje proti Úmluvě, aby tak **napomohl obrovské chobotnici bandy organizovaného zločinu.**

167. **Porušení čl. 1. Právo respektovat lidská práva Úmluvy vadným usnesením Ústavního soudu České republiky ze dne 24. 2. 2010 sp. zn.: IV.ÚS 3099/09.** Ústavní soud České republiky svým vadným usnesením Ústavního soudu České republiky ze dne 24. 2. 2010 sp. zn.: IV.ÚS 3099/09 dal najevo negativní postoj k Úmluvě, protože jedině Ústavní soud České republiky svým rozhodnutím zastupuje Českou republiku při rozhodování o ochraně lidských práv a svobod. Tím, že Ústavní soud České republiky jako poslední instituce v rozhodování o lidských právech a svobodách rozhodl negativně v jednoduchém sporu, dal najevo, že Česká republika nehodlá dodržovat mezinárodní smlouvy jakou je Úmluva. Úmluva chrání u občanů Rady Evropy ta nejzákladnější lidská práva a svobody, které jsou běžně porušována v zemích třetího světa. Přesto Česká republika neváhá porušit hned několik základních lidských práv u stěžovatelky.

168. Takovéto svévolné odůvodnění Ústavního soudu České republiky je výsledek pyramidovitěho jednání bandy organizovaného zločinu od nejnižších složek státní moci výkonné a soudní, kterou završuje právě Ústavní soud České republiky s cílem dokonat předem naplánovaný podvod urazit, poškodit, pomluvit a nepřiznat základní lidská práva stěžovatelce. Stěžovatelka je názoru, že **jednání státní moci zákonodárné, výkonné a soudní je hrozbou nejen pro stěžovatelkaé, ale trvale společensky nebezpečné pro lid České republiky, neboť je hrozbou trvalou velmi perfektně organizovanou a řízenou.**

169. Ústavní soud České republiky je jako poslední záchrana stěžovatelky před vadnými rozhodnutími soudů nižších stupňů, přesto se Ústavní soud České republiky uchýlil k podlému kroku a úmyslně neochránil základní lidská práva stěžovatelky a tím úmyslně vědomě napomohl bandě organizovaného zločinu, kterého je sám Ústavní soud České republiky členem. Ústavní soud České republiky svým vadným usnesením Ústavního soudu České republiky ze dne 24. 2. 2010 sp. zn.: IV.ÚS 3099/09 porušil čl. 1. Právo respektovat lidská práva Úmluvy.

170. **Porušení vnitrostátních zákonů.** Přijímání do ústavu sociální péče Domov důchodců v Roudnici nad Labem, příspěvková organizace se řídí zákonem č. 114/1988 Sb., o působnosti orgánů České republiky v sociálním zabezpečení **kde podle ustanovení § 40 obec v samostatné působnosti působí k překonávání nepříznivé životní situace občanů, kteří potřebují zvláštní pomoc a poskytuje občanům, kteří potřebují zvláštní pomoc, systematickou výchovnou a poradenskou péči v zařízeních sociální péče, která spravuje.**

171. **Nezákonné ustanovení § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu a Stanovisko Pléna Pl. ÚS - st1/96 ze dne 21. 05. 1996 (dále jen "nezákonné ustanovení ")** porušuje tyto články Úmluvy:

172. **Porušení čl. 14 zákaz diskriminace Úmluvy. Garantují advokátům práci u Ústavního soudu České republiky.** Tímto napadené ustanovení § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu a Stanovisko Pléna Pl. ÚS - st1/96 ze dne 21. 05. 1996 porušuje čl. 14 **zákaz diskriminace** Úmluvy. Povolání advokáta je zvýhodněné vůči jiným povoláním a vůči stěžovatelce tím, že stěžovatelka nemá možnost svobodně se rozhodnout jaké právní služby využije. stěžovatelce je Českou republikou prostřednictvím **Nezákonného ustanovení** ustanovení § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu nařizováno **povinně** využít placené právní služby advokátů a dokonce stěžovatelce Česká republika určila vyšší odměny advokátům. Jiná povolání v České republice nemají zákonem garantovanou práci jako advokáti. stěžovatelce Česká republika zákonem nenařizuje povinně využít například placené zahradnické služby, nebo povinné služby stomatologa a jiné. Z těchto důvodů se jedná o diskriminaci jiných povolání proti advokacii.

173. **Porušení čl. 6 odst. 3 písm. c) právo na spravedlivý proces, každý má právo se obhajovat sám nebo za pomoci obhájce Úmluvy. Zbavují stěžovatelku a fyzické nebo právnické osoby svobodné volby v rozhodnutí jestli stěžovatelka sám sepíše a podá ústavní stížnost a bude obhajovat svá základní práva sám bez zastoupení advokáta nebo zda využije placených právních služeb advokáta, který by podal již stěžovatelkou sepsanou ústavní stížnost nebo zda advokát za stěžovatelku sepíše a podá ústavní stížnost. Tímto je porušen **čl. 6 odst. 3 písm. c) právo na spravedlivý proces, každý má právo se obhajovat sám nebo za pomoci obhájce** Úmluvy. Každý má právo se obhajovat sám.**

174. **Porušení čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Napadená ustanovení porušují čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod *“Každý má právo na právní pomoc v řízení před soudy, jinými státními orgány či orgány veřejné správy, a to od počátku řízení”*** stěžovatelka tedy **má právo** na právní pomoc nikoliv **povinnost** využít placené právní pomoci advokáta. Zlovolně je stěžovatelce nařizována povinnost využít právní pomoci právě protiústavním a v rozporu s Úmluvou nezákonným ustanovením § 30 o Ústavním soudu.

175. Stěžovatelka, jako občan Rady Evropy, má také podle čl. 12 Úmluvy **právo uzavřít manželství**. Nikdo nesmí občanovi nařizovat uzavřít manželství proti své vůli, protože je to právo o kterém rozhoduje pouze občan Rady Evropy zda jej využije nebo ne.

176. Stěžovatelka, jako občan Rady Evropy, má podle čl. 37 odst. 2 ústavního zákona České republiky Listiny **právo na právní pomoc**. Nikdo nesmí občanovi nařizovat placenou právní pomoc advokáta proti své vůli, protože je to právo o kterém rozhoduje pouze občan Rady Evropy zda jej využije nebo ne.

177. Stěžovatelka, jako občan Rady Evropy, má také podle čl. 6 odst. 3 písm. c) Úmluvy právo na spravedlivý proces, každý má **právo se obhajovat sám** nebo za pomoci obhájce. Nikdo nesmí občanovi nařizovat, že musí obhajovat svá práva prostřednictvím advokáta, protože o tomto právu rozhoduje pouze občan Rady Evropy zda jej využije nebo ne.

178. **Porušení čl. 13 právo na účinné opravné prostředky Úmluvy. Nezákonná ustanovení jsou obscénní a šikanózní. Tedy znesnadnit, ztížit, učinit složitějším stěžovatelce a fyzické a právnické osobě při obraně svého práva domoci se spravedlnosti. Tímto napadené ustanovení ustanovení § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu znemožňuje přístup k Ústavnímu soudu ČR **čl. 13 právo na účinné opravné prostředky** Úmluvy.**

179. Důkazem je ústavní stížnost ze dne 29. 5. 2008, o které rozhodl Ústavní soud odmítavým usnesením ze dne 12. 8. 2008 č.j. III ÚS 1327/08. V odůvodnění Ústavní soud České republiky uvedl na straně 2 ve druhém odstavci „*povinnost právního zastoupení ve smyslu § 30 zákona o Ústavním soudu trvá od samého počátku, takže i návrh na zahájení řízení musí být sepsán advokátem*“. Protože občan byl advokátem zastoupen, ale ústavní stížnost sepsal sám občan a ne advokát Ústavní soud ČR stížnost odmítl usnesením ze dne 12. 8. 2008 č.j. III ÚS 1327/08. Toto porušení **přístupu k soudu a porušení čl. 13 právo na účinné opravné prostředky Úmluvy** je podaná stížnost k ESLP, které je vedeno pod **č.j. 4841/09 páté sekce**. Dalším důkazem je stížnost k ESLP vedená pod **č.j. 63220/09 pátá sekce**.

180. **Porušení vnitrostátních ustanovení. Ústavní stížnost jsou oprávněni podat podle ustanovení § 72 odst. 1 a) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu a) fyzická nebo právnická osoba** podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky, jestliže tvrdí, že

pravomocným rozhodnutím v řízení, jehož byla účastníkem, opatřením nebo jiným zásahem orgánu veřejné moci **bylo porušeno její základní právo nebo svoboda zaručené ústavním pořádkem**. Nezákonné ustanovení § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu a Stanovisko Pléna Pl. ÚS - st1/96 ze dne 21. 05. 1996 **neumožňuje** fyzické nebo právnické osobě podat ústavní stížnost.

181. Porušení čl. 17 zákaz zneužití práv Úmluvy a porušení vnitrostátního právního předpisu čl. 37 odst. 2 Listiny.

Soud ani orgány státní správy nemají právo nařizovat stěžovatelce a fyzické a právnické osobě povinnost využívat jakýchkoliv služeb, které nevykonávají státní správu ani nevydávají závazná rozhodnutí jménem republiky. Napadené ustanovení § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu porušují **čl. 17 zákaz zneužití práv Úmluvy a čl. 37 odst. 2 Listiny**. Plénum Ústavního soudu České republiky, Parlament České republiky, Vláda České republiky a prezident České republiky **zneužili svých práv a uzákonili** napadené ustanovení § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu čímž se dopustili činů zaměřených na zničení výše přiznaných práv a svobod nebo na omezování těchto práv a svobod ve větším rozsahu, než to Úmluva stanoví.

182. Porušení čl. 4 odst. 2, 3, Zákaz otroctví a nucené práce Úmluvy.

Napadená ustanovení ÚS odporují **čl. 4 odst. 2, 3, Zákaz otroctví a nucené práce Úmluvy**

2. Od nikoho se nebude vyžadovat, aby vykonával nucené nebo povinné práce.

3. Za "nucenou nebo povinnou práci" se pro účely tohoto článku nepovažuje:

- a) práce běžně požadovaná při výkonu trestu uloženého podle článku 5 této Úmluvy, nebo v době podmíněného propuštění z tohoto trestu;
- b) služba vojenského charakteru nebo v případě osob, které odmítají vojenskou službu z důvodů svědomí v zemích, kde je takové odmítnutí vojenské služby uznáváno, jiná služba vyžadovaná místo povinné vojenské služby;
- c) služba vyžadovaná v případě nouze nebo pohromy, která ohrožuje život nebo blaho společnosti;
- d) práce nebo služba, která tvoří součást běžných občanských povinností.

183. Napadená ustanovení porušují jak práva stěžovatelky, tak práva advokátů, kdy stěžovatelka je nucen vykonávat nucenou práci proti své vůli a hledat si za sebe advokáta zástupce, kterého stěžovatelka nechce.

184. Advokáti jsou nuceni vykonávat nucenou práci zastupovat stěžovatelky a fyzické a právnické osoby ačkoliv to není jejich svobodná vůle.

185. Ustanovení § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu a Stanovisko Pléna Pl. ÚS - st1/96 ze dne 21. 05. 1996 porušují také vnitrostátní právní předpisy, neboť Ústavní soud ČR vykonává podle čl. 2 odst. 1 Ústavy ČR **státní moc výkonnou**. Tedy vykonává státní moc výkonnou stejně jako například Ministerstvo vnitra, které dozoruje práci orgánů místní samosprávy měst a obcí, jestli města a obce neporušují například zákon č. 128/2000 Sb., o obcích. Na takové Ministerstvo vnitra má právo podat stěžovatelka, jako fyzická osoba, stížnost bez zastoupení advokáta, proto má právo podat stěžovatelka stížnost k Ústavnímu soudu bez zastoupení advokáta. Ústavní soud ČR dozoruje nad ústavností v České republice, podobně jako Ministerstvo vnitra dozoruje nad orgány místní samosprávy. Na Ministerstvo vnitra i na Ústavní soud se vztahuje zákon č. 500/2005 Sb., Správní řád. Jestliže stěžovatelka jako fyzická osoba nebyla zbavena svéprávnosti, nemůže být stěžovatelka nucena Nezákonným ustanovením § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu povinně se dát zastupovat. Vrcholem zlovůle poškodit stěžovatelku a fyzické a právnické osoby je Stanovisko Pléna Pl. ÚS - st1/96 ze dne 21. 05. 1996, které vysvětluje ustanovení § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu tak, že dokonce

není oprávněna fyzická a právnická osoba podávat ústavní stížnost pokud si ji sepíše sama, ale je jí oprávněna podat osoba advokáta, která podle pléna ústavní stížnost za stěžovatelku sepíše a zároveň podá.

186. Stanovisko Pléna Pl. ÚS - st1/96 ze dne 21. 05. 1996, které vysvětluje ustanovení § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, v doslovném pochopení věci znamená, že fyzické a právnické osoby jsou jakési **méněcenné a zakazuje se jim podávat ústavní stížnosti**. Lépe řečeno nezakazuje se jim podávat ústavní stížnost, protože doslovný zákaz není nikde v zákoně ustanoven písemně, ale pokud tak fyzická a právnická osoba učiní bude na takto podanou ústavní stížnost nahlíženo jako na vadnou a nebude o ní jednáno, rozhodováno a **bude vždy odmítnuta**.

187. Za 2. světové války nacistické Německo považovalo lidi národnosti židovské za méněcenné a zakazovalo se židům vlastnit obchody, museli nosit na oblečení našité označení židovské hvězdy, nesměli chodit v obci po chodníku, ale pod chodníkem a jiné diskriminační znaky. Nacistické Německo chtělo vytvořit takzvanou čistou rasu člověka. V dnešním 21. století se Česká republika stala **nedemokratickou**, ačkoliv se Vláda České republiky chvástá, a navenek se snaží dávat najevo, že je demokratickou zemí což dokládá samo vadné Stanovisko Pléna Pl. ÚS - st1/96 ze dne 21. 05. 1996, které také považuje obyčejného občana Rady Evropy za méněcenného neschopného sepsat Ústavní stížnost a proto se schodlo na takovém zrušném Stanovisku, kde vysvětluje, že pokud k Ústavnímu soudu cokoliv zašle **obyčejný méněcenný občan**, jako fyzická a právnická osoba nebude na to vůbec Ústavní soud brát ohled, nebude se tím zabývat a vždy Ústavní soud ČR ústavní stížnost odmítne. Důkazem jsou stížnosti vedené u ESLP pod **č.j. 4841/09 pátá sekce, č.j. 63220/09 pátá sekce**.

188. Dalším důkazem stěžovatelky pravdy je ta skutečnost, že když k Evropskému soudu pro lidská práva je oprávněn podat stížnost každý občan jehož stát je součástí Rady Evropy, není možné v nedemokratické České republice stěžovatelce, fyzickým a právnickým osobám odebírat práva obracet se na Ústavní soud. Česká a Slovenská Federativní Republika podepsala Úmluvu v roce 21. 2. 1991 a později jako Česká republika v roce 30. 6. 1993. Přesto do dnešních dnů se daří úspěšně Organizované zločinecké skupině odebírat nejen stěžovatelce, ale celému lidu základní lidská práva zakotvená v Úmluvě právo podat opravný prostředek k Ústavnímu soudu ČR

189. **Porušení čl. 6 právo na spravedlivý proces Úmluvy**. Napadené ustanovení ustanovení § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu odporují **čl. 6 právo na spravedlivý proces** Úmluvy, kdy **dochází k nerovnosti zbraní** z důvodu toho, že mají advokáti státem garantovanou práci a státem garantované ceny za právní úkon u Ústavního soudu ČR před kterým **musí být nuceně zastoupeni** stěžovatelkae advokátem. Soudci jsou jmenováni z řad advokátů. Tímto dochází k nedůvěře stěžovatelky vůči advokátovi nebo všem advokátům, kteří mají státem zajištěnou práci. Advokáti mají státem zaručenou práci a dokonce stát Česká republika advokátům stanovil i vyšší výdělků. Jelikož stát vychází advokátům vstříc tím, že jim zaručuje práci, advokáti se státu odměňují tím, že stát chrání před stěžovatelce a lidem. Stát a advokáti si vzájemně vypomáhají na úkor stěžovatelkaů a lidu. O tomto nezákonném ustanovení § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu rozhodují soudci, kteří jsou jmenováni z řad advokátů. To znamená soudci Ústavního soudu ČR úmyslně kryjí zločinecké praktiky, o kterých tvrdí **„Povinnost právního zastoupení ve smyslu § 30 zákona o Ústavním soudu je zcela legální a legitimní, jak Ústavní soud ČR vysvětlil v řadě svých rozhodnutí“**. Toto je důkaz zločineckých praktik Ústavního soudu ČR.

190. **Nezákonná ustanovení § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu odporuje ustanovení § 29 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu**,
Ustanovení § 29 ZUS zní následovně:

*”Účastník nebo vedlejší účastník se **může** dát v řízení před Ústavním soudem zastupovat pouze advokátem v rozsahu stanoveném zvláštními předpisy. V téže věci může mít jen jednoho zástupce”.*

191. Napadené ustanovení § 30 odst. 1 ZUS nařizuje povinnost být zastoupen advokátem **což je v rozporu** s ustanovením § 29 ZUS, které správně umožňuje fyzické osobě vystupovat v řízení před Ústavním soudem **bez zastoupení** nebo pokud se rozhodne pro zastupování tak **v zastoupení** advokátem. Z těchto důvodů je vadné napadené ustanovení § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu.

192. Pro rozpor ustanovení § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu a ustanovení § 29 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu je zřejmé, že se jedná o vadné ustanovení § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., a tedy šlo jednoznačně o **porušení čl. 6 právo na spravedlivý proces Úmluvy a dalších článků.**

193. Podle Nezákonného ustanovení § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu má stěžovatelka jako fyzická nebo právnická osoba povinnost být zastoupena advokátem, kterého musí stěžovatelka povinně platit podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů advokátní tarif. Nezákonnost napadeného ustanovení § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., a Pléna posiluje skutečnost, že stěžovatelka při podané stížnosti k Evropskému soudu pro lidská práva, který má větší právní sílu, tato **povinnost nuceného** zastupování advokátem **není** a stěžovatelka si stížnost k Evropskému soudu může sepsat a zaslat sám a Evropský soud o ni bude jednat přestože stěžovatelka nebude zastoupen advokátem.

194. **Nezákonná ustanovení a § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu a Stanovisko Pléna Pl. ÚS - st1/96 ze dne 21. 05. 1996 z výše popsaného důvodu porušují čl. 4 odst. 2, 3, zákaz otroctví a nucené práce, čl. 6 odst. 1, 3 písm. c) právo na spravedlivý proces, čl. 13 právo na účinné opravné prostředky, čl. 14 zákaz diskriminace, čl. 17 zákaz zneužití práv mez. smlouvy č. 209/1992 Sb., Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.**

195. Z výše uvedeného zástupce stěžovatelky Jiří Krejza mladší, nar. 27. 5. 1971 tvrdí, že Ústavní soud České republiky společně s Parlamentem České republiky, Vládou České republiky, Václavem Klausem, prezidentem České republiky a JUDr. Otakarem Motejlem, veřejným ochráncem práv tvoří podle ustanovení § 129 zákona číslo 40/2009 Sb., Trestní zákoník **Organizovanou zločineckou skupinu, která je společenstvím více osob s vnitřní organizační strukturou, s rozdělením funkcí a dělbou činností, která je zaměřena na soustavné páchání úmyslné trestné činnosti.** Touto svou činností **Organizovaná zločinecká skupina** úmyslně organizovaně poškozují stěžovatelku, když ji nepřiznává právo podat ústavní stížnost bez zastoupení advokáta. Ústavní soud České republiky společně s Parlamentem České republiky stěžovatelce a celému lidu České republiky nařizují podat ústavní stížnost pouze prostřednictvím advokáta, který ústavní stížnost sepíše a stěžovatelce nařizuje a lidu nařizuje povinně advokáta zaplatit. Tímto se nenaplní **právo** na právní pomoc, ale **povinnost** najmout za peníze právní služby.

196. Historie v České republice se opakuje, kdy státní organizované spolčení nařizuje, nutí nebo úmyslně odebírá stěžovatelkám a lidu jejich základní lidská práva. Tato banda organizovaného zločinu, kterou tvoří jedni z nejvzdělanějších lidí v České republice dokládá, jak se vzdělaností a mocí téměř zaniká jakákoliv lidskost a morální úroveň.

197. Stěžovatelka žádá, aby byli tito lidé potrestáni, jako výstraha pro ostatní.

Nezákonná ustanovení § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu a Stanovisko Pléna Pl. ÚS - st1/96 ze dne 21. 05. 1996 z těchto důvodů tvoří hrozbu pro demokracii v České republice a musí být zrušeny.

IV. PROHLÁŠENÍ O VYČERPÁNÍ VNITROSTÁTNÍCH OPRAVNÝCH PROSTŘEDKŮ VE SMYSLU ČLÁNKU 35 ODS. 1 ÚMLUVY

198. Protože proti usnesení Ústavního soudu České republiky ze dne **24. 2. 2010 sp. zn.: IV.ÚS 3099/09** neexistuje opravný prostředek v České republice, tímto stěžovatelka vyčerpala veškeré vnitrostátní právní prostředky k nápravě.

V. PŘEDMĚT STÍŽNOSTI A PŘEDBĚŽNÉ NÁROKY NA SPRAVEDLIVÉ ZADOSTIUCINĚNÍ

199. Při rozhodování o výši pokuty se přihlíží zejména ke způsobu jednání, míře zavinění, závažnosti, rozsahu, době trvání a následkům protiprávního jednání. Stěžovatelka tvrdí, že úmyslně předem naplánovaným vadným rozhodnutím Okresního soudu v Litoměřicích, Krajskému soudu v Ústí nad Labem a vadnému usnesení Ústavního soudu v Brně ze dne **24. 2. 2010 sp. zn.: IV.ÚS 3099/09** došlo k plánovanému systémově řízenému poškození stěžovatelky třístupňovým soudním řízením, které bezpochyby vedlo k nespravedlivému soudnímu procesu a diskriminaci stěžovatelky, tímto byla porušena základní práva stěžovatelky zaručená Úmluvou na spravedlivý soud. Stěžovatelka je člověk oslabený věkem a nemocemi, je to člověk staršího data narození, který v České republice za žádných okolností nemůže uspět proti Organizované zločinecké skupině Vlády české republiky, Parlamentu české republiky, Václava Klause, prezidenta České republiky a celého státního aparátu, kterou představuje **státní moc zákonodárná, výkonná a soudní České republiky. Nedá se tedy hovořit, že došlo nedopatřením k chybě v rozhodování státní moci zákonodárné, výkonné a soudní, protože k nedopatření nedošlo, ale došlo tak k plánované velmi pečlivě řízenému systému bandy organizovaného zločinu. Všechny tyto složky státní moci na všech rozhodovacích úrovních, velmi organizovaně v rozporu s ústavním pořádkem a mezinárodními úmluvami spolupracovali, aby poškodili stěžovatelku.**

200. Stěžovatelka zákonitě ani nemůže proti takovému organizovanému spolčení uspět, jak dokládá tato její stížnost k ESLP, kterou se rozhodla podrobně popsat skutečný stav věci, aby nemohlo dojít k jakémukoliv zpochybnění. Je velmi obdivuhodné, že v jejím pokročilém věku dokáže stěžovatelka čelit psychickému nátlaku. Psychické ubližování stěžovatelky je obrovské, stěžovatelka je ve stresu, špatně spí a její psychický stav je tímto narušován.

201. Stěžovatelka byla vychována ještě v době, kdy platilo právo, dodržovalo se slovo a celý život poctivě pracovala a na sociální služby si platila daň na spoluúčast ve stáří, proto by soud měl vzít v úvahu, že to jsou právě tyto hodnoty, pro které byla vychována a kterými se celý život řídila. Proto v jejím pokročilém věku se nemůže smířit s tím, že je v pokročilém věku poškozována **státní mocí zákonodárnou, výkonnou a soudní.**

202. Státní moc zákonodárná úmyslně poškodila stěžovatelku, jelikož stěžovatelka se obrátila na Poslaneckou sněmovnu Parlamentu České republiky, Senát Parlamentu České republiky, Vládu ČR a její poradní orgány, Radu vlády pro lidská práva, Radu vlády pro seniory a stárnutí populace, zmocněnce vlády pro lidská práva, JUDr. Otakara Motejla, veřejného ochránce práv, Ministerstvo práce a sociálních věcí, Státní zastupitelství, Václava Klause, prezidenta České republiky a jiné. Všichni odpověděli jednotně, že se žádné nezákonné jednání nestalo, nebo aby se stěžovatelka soudila a sama si tak zjednala nápravu, místo, aby nápravu zjednal státní aparát.

203. Ústava ČR zákon č.1/93 Sb.:

Čl. 1

(1) Česká republika je svrchovaný, jednotný a demokratický právní stát založený na úctě k právům a svobodám člověka a občana.

(2) Česká republika dodržuje závazky, které pro ni vyplývají z mezinárodního práva.

Čl. 2

(3) Státní moc slouží všem občanům a lze ji uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon.

(4) Každý občan může činit, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá.

Čl. 3

Součástí ústavního pořádku České republiky je Listina základních práv a svobod.

Čl. 4

Základní práva a svobody jsou pod ochranou soudní moci.

Z.č.2/93 Sb.Listina základních práva a svobod:

Čl.1

Lidé jsou svobodní a rovní v důstojnosti i v právech. Základní práva a svobody jsou nezadatelné, nezcižitelné, nepromlčitelné a nezrušitelné.

Čl.37

(2) Každý má právo na právní pomoc v řízení před soudy, jinými státními orgány či orgány veřejné správy, a to od počátku řízení.

(3) Všichni účastníci jsou si v řízení rovni.

204. Stěžovatelka se od roku 2004 domáhala nejprve přešetření a později navrácení jí odcizených peněz ústav sociální péče Domov důchodců v Roudnici nad Labem, příspěvková organizace. Za tuto dobu penále a úroky z prodlení dosahují vysoké výše.

205. Stěžovatelce dále za dobu od roku 2004 vznikla velmi velká újma morální, kdy trpěla psychicky. Morální újma, kterou úmyslně způsobovalo Zastupitelstvo města Roudnice nad Labem a ústav sociální péče Domov důchodců v Roudnici nad Labem, příspěvková organizace a dále Česká republika prostřednictvím soudů a téměř celého státního aparátu, který se nazývá státní správa, způsobila, že se stěžovatelka psychicky vysilovala a nemohla se tak věnovat svým zájmům, rodině a přátelům.

206. Stěžovatelka žádá, aby Evropský soud pro lidská práva **sám rozhodl a přiznal** částku podle čl. 41 Úmluvy **spravedlivého zadostiučinění z titulu náhrady morální újmy** a jako výdaje spojené s podáním stížnosti částku, kterou soud uzná za spravedlivou po spoustě letech trápení stěžovatelky. Stěžovatelka takovou částku nemůže vyčíslit z důvodu, že je pro stěžovatelku těžké určit výši částky, když by přihlédla zejména ke způsobu jednání, vydírání a diskriminaci, které bylo vědomé, úmyslné, naplánované stěžovatelku poškodit státním aparátem, na míře zavinění, závažnosti, rozsahu, době trvání a následkům protiprávního jednání celé soudní moci, nevídaně

perfektně organizované bandy organizovaného zločinu, který navenek vystupuje jako seriózní státní aparát.

VI. PROHLÁŠENÍ O ŘÍZENÍ PŘED JINÝMI MEZINÁRODNÍMI INSTITUCEMI

207. Příklad nebyl předložen žádné jiné mezinárodní vyšetřovací nebo smírčí instanci a žádná taková instance se důvody uvedenými v této stížnosti nezabývá, ani nezabývala.

VII. SEZNAM PŘÍLOH

208. Přílohy jsou kopie :

- 1 - napadené usnesení Ústavního soudu České republiky ze dne 24. 2. 2010 sp. zn.: IV.ÚS 3099/09
- 2 - ústavní stížnost ze dne 26. 11. 2009
3. - dopis Ústavního soud ČR 29. 1. 2010 sp. zn.: IV.ÚS 3099/09 doplnit advokáta
4. - rozsudek Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 29. 5. 2008 sp. zn. 10C 260/2006-147
5. - rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 8. 2009 sp.zn. 9Co 789/2008-168
- 6.- část zápisu z Veřejného zasedání Zastupitelstva města Roudnice dne 22.9.2003kde vystupuje zastupitel a radní primář MUDr. Josef Krajník
7. - dopis ze dne 11. 7. 2003 o povinnosti platit vstupní poplatek ve výši 55.500,-Kč zaslaný Bc. Monikou Legnerovou, vedoucí odboru sociálních věcí a zdravotnictví na městském úřadu v Roudnici nad Labem.
8. - darovací smlouva bez data vystavena na částku 55.500,-Kč
9. - darovací smlouva bez data vystavena na částku 26.750,- Kč
10. - rozhodnutí ze dne 25. 2. 2004 městského úřadu úhradě za pobyt a stravu v domově důchodců na rok 2004
- 11 - vyúčtování měsíčních uhrad za měsíc 03, 04, 05 roku 2004
12. - výpověď z protokolu jednání ze dne 3. 3. 2005 u Okresního soudu v Litoměřicích žaloby Jiřího Krejzy staršího proti žalovanému Domovu důchodců v Roudnici nad Labem sp. zn.: 15C 159/2004 na straně 4. ve třetím odstavci v první větě uvádí při výpovědi vrchní sestra žalovaného Domova důchodců Ivana Šustrová.
13. - potvrzení seniorů z Klubu seniorů v Roudnici nad Labem ze dne 21. 2. 2005
14. - prohlášení seniorů ze dne 26. 11. 2007
15. - platební poukaz M. Krajče ze dne 19. 4. 2005
16. - Pořad z ledna roku 2004 „Co vás zajímá“ kde vystupuje MUDr. Josef Krajník - zaznamenaný na DVD
17. - Dokument o vydírání seniorů s výpovědí stěžovatelky a seniorů - zaznamenaný na DVD

VIII. PROHLÁŠENÍ A PODPIS

1.

209. Neanonymizovat data stěžovatelky a jejího zástupce.

Stěžovatelka a její zástupce **výslovně** dávají Evropskému soudu pro lidská práva na vědomí a

prohlašují, aby ve všech rozhodnutích, nálezích a písemnostech týkajících se této věci (třeba statistikách, výročních správách apod.) nebo v jiných písemnostech v souvislosti s touto věcí uváděl soud vždy: stěžovatelky a jejího zástupce celé jméno, příjmení, datum narození, adresu trvalého bydliště a národnost. Doba úmyslného utajování těchto základních údajů utajovaná za totalitního komunistického režimu a za současného režimu Vlády České republiky se nemusí aplikovat u Evropského soudu pro lidská práva. Žádný právní předpis Evropského soudu pro lidská práva **nenářizuje** anonymizovat údaje stěžovatelky a jejího zástupce, pokud stěžovatelka a její zástupce s anonymizováním **nesouhlasí**. Stěžovatelka a její zástupce tak žádají z důvodu toho, že Česká republika úmyslně zatajuje tyto informace i když se zatajováním a anonymizací občané nesouhlasí a necítí se být nějak ohroženi. Já, jako stěžovatelka, si nepřeji anonymizovat moje výše uvedená data. Já jako zástupce stěžovatelky si nepřeji anonymizovat moje výše uvedená data.

2.

210. Žádost podle čl. 39 Jednacího řádu ESLP, předběžná opatření.

Stěžovatelka žádá o předběžná opatření, která by zamezila dalšímu poškozování občanů České republiky ustanovením § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu. Pokud nebudou učiněna předběžná opatření jsou občané ČR vystaveni dalšímu poškozování, které je zbytečné, do vyřešení stížnosti.

211. Důvodem je, že stěžovatelka nesleduje jen svůj vlastní zájem, ale zájem celé společnosti, která je nesprávným postupem Ústavního soudu a nezákonným ustanovením ustanovením § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu poškozována.

3.

212. Žádost podle čl. 40 Jednacího řádu ESLP, naléhavé sdělení o podané stížnosti.

Stěžovatel žádá podle čl. 40 Jednacího řádu ESLP, **Naléhavé sdělení o podané stížnosti**. V naléhavém případě může tajemník Soudu se souhlasem předsedy senátu informovat dotčenou smluvní stranu o podané stížnosti a o jejím stručném obsahu, a to všemi dostupnými prostředky a aniž by bylo bráněno jiným procesním krokům v řízení.

4.

213. Žádost podle čl. 41 Jednacího řádu ESLP, aby Senát nebo jeho předseda rozhodnul o přednostním projednání. Stěžovatelka žádá podle **čl. 41 Jednacího řádu ESLP, aby Senát nebo jeho předseda rozhodnul o přednostním projednání** této stížnosti z důvodu:

A. **Nezákonné ustanovení** § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu a Stanovisko Pléna Pl. ÚS - st1/96 ze dne 21. 05. 1996 nepoškozují pouze stěžovatele, ale všechny občany ČR. Stěžovatel touto stížností nesleduje pouze svůj prospěch, ale prospěch celé společnosti.

B. **Nezákonný postup jednání Ústavního soudu České republiky o ústavní stížnosti** poškozují také ostatní občany ČR, protože Ústavní soud České republiky tak stejně nezákonně bude postupovat i s ostatními občany ČR. Stěžovatelka žádá o přednostní projednání z důvodu, aby bylo zabráněno dalšímu poškozování ostatních občanů ČR v nejkratším termínu.

5.

214. Jiří Krejza mladší, zástupce stěžovatelky tuto stížnost zveřejnil na svých internetových stránkách s názvem www.duchodci-webz.cz, kde bude průběh celého řízení u ESLP zveřejňovat.

6.

215. Prohlašuji podle mého nejlepšího vědomí a svědomí, že všechny informace uvedené v tomto formuláři jsou pravdivé.

V Roudnici nad Labem dne 3. září 2010

Květa Štrbíková
stěžovatelka

zastoupena

Jiřím Krejzou mladším

www.duchodci-webz.cz